Revista Numărul 15, Mai 2011

ANNISAA

Frumuseţe & Valoare

Cuprins

Imamul Ash Shaibani - Şcoala Hanifa
Pagina ##8

Femei demne de urmat - Maria, radhi Allahu anha
Pagina ##11

Tăfsir Surat Al - Humazah
Pagina ##18

Credinţa în Îngeri, aleihum sallam, şi sensul acesteia
Pagina ##20

Istorisiri despre Profeţi, aleihum sallam
Pagina ##24

Stăpânii Grădinii - de Ibn Kathir
Pagina ##32

Povestea mea de credinţă, pentru prima dată povestită şi scrisă
Pagina ##36

Istoria celor o mie de dinari împrumutaţi
Pagina ##43

Depresia - punctul de vedere al Islamului, privind această stare covârşitoare
Pagina ##47

Răspundeți la întrebări
Pagina ##51

Un bun comportament al unui micuţ musulman
Pagina ##54

Primăvara în culori pastel
Pagina ##55

Cearcănele - cauze şi remedii
Pagina ##57

Bucătăria turcească
Pagina ##60

Dicţionar al termenilor islamici
Pagina ##64

Redacţia Annisaa

Gabriela Guettat	Redactor Şef
Yasmin Dorina	Tehnoredactor
Gabriela Gharabli	Redactor
Nadia Sayeh	Redactor
Umm Omar	Redactor
Ionela Noour	Corector

Colaboratori

Diana Manal

Manar Manar

Yasminne Riad

Melek Cherim

Norhan Diana

Angela Nour

Adresa de email a revistei

revista_annisaa@ymail.com

Adresa blogului Annisaa

http://revistaannisaa.blogspot.com/

SURAT AL-BAQARA

(Medinită [87]; 286 versete)

În numele lui Allah Cel Milostiv,

Îndurător

Allah nu se sfieşte să dea ca pildă un ţânţar sau ceva deasupra lui. Cei care au crezut ştiu că este adevărul de la Domnul lor.

Cât despre cei care nu cred, ei spun:

„Ce a vrut Allah cu această pildă?”

Prin ea, pre mulţi îi rătăceşte şi prin ea, pre mulţi îi călăuzeşte, dar nu îi rătăceşte decât numai pe cei nelegiuiţi.

Avansând tot mai profund în cunoaşterea frumoasei noastre religii, vom descoperi, începând cu noile publicaţii ale acestui al doilea an, articole mult mai complexe din punct de vedere islamic, inshaAllah. Allah subhana wa ta'ala să binecuvânteze întreaga Ummah!

Gabriela Guettat

Ţinând cont de intransigenţa ce caracterizează colectivul redacţiei Annisaa, nu putem să trecem peste evenimentele care au avut loc în comunitatea noastră, fără să nu facem această dua pentru surorile şi fraţii noştri:

„Fie ca Allah subhana wa ta'ala, inshaAllah, să întărească comunitatea musulmană din România, cât şi celelalte comunităţi musulmane din lume, mai ales atunci când sunt puse în faţa unor astfel de situaţii umilitoare; să îşi consolideze, prin acestea, relaţiile dintre ei, iubindu-se întru Allah Cel Milostiv, făcându-i, astfel, o forţă de neclintit."

Ameen!

Imamul Ash Shaibani - Şcoala Hanifa

~ de Yasminne Riad ~

Mohammed ibn Al-Hassan Ash-Shaibani (749/50 – 805) (محمد بن الحسن الشيباني) a fost unul dintre adepţii cei mai de seamă ai lui Abu Hanifah (حنيفة أبّو) şi cel care a dat şcolii de jurisprudenţă, înfiinţată de maestrul său, numele de Şcoala de Jurisprudenţă Islamică Al-Hanafi (الحَنَفِي), alături de Abu Yusuf (أبّو يوسف).

Mohammed Ash-Shaibani s-a născut la Waasit, în Iraq, în anul 749 sau 750. Mai târziu, s-a mutat la Kufa, oraşul de baştină al lui Abu Hanifah, unde a şi crescut. Deşi tatăl lui a fost soldat, el arăta mai mult interes în construirea unei cariere intelectuale decât a unei cariere militare.

Ash-Shaibani şi-a început studiile în Kufa, sub tutela lui Abu Hanifah, iar când el era în al optsprezecelea an de viaţă, 767 e.n., Abu Hanifah a murit, fiindu-i profesor numai pentru doi ani.

Ash-Shaibani a început să studieze cu Abu Yusuf, fost student al lui Abu Hanifah şi continuator al muncii acestuia, care a primit învăţătură şi de la excepţionalii dascăli Sufian At-Thauri (سفيان الثّوري) şi Al-Awzaayi (الأوزاعي).

Mai târziu, Ash-Shaibani a plecat la Medina, unde a stat vreme de trei ani, timp în care a luat lecţii de la Malik ibn Anas (مالك آبن أنس), fondatorul şcolii de fiqh Maliki (مَالِكِي).

În aceste condiţii, Ash-Shaibani a devenit încă de tânăr un reputat jurist. După cele ce a declarat despre el Ismail (إسماعيل), nepotul lui Hanifah (حنيفة), el preda lecţii de jurisprudenţă în şcolile din Kufa, încă de la douăzeci şi ceva de ani (aproximativ 770 e.n.).

Ash-Shaibani s-a mutat apoi la Bagdad, unde şi-a continuat studiile şi cercetările în domeniu.

Era aşa de respectat şi de faimos, încât califul Harun Ar-Rashid (هارون الرشيد) l-a numit qaadi (judecător - قاضي), în capitala califatului său, Ar-Rakka (الرقة), prin anul 796 e.n. În anul 803 e.n., el a demisionat din această funcţie şi s-a reîntors la Bagdad, continuându-şi studiile şi activităţile educaţionale. Această perioadă din viaţa lui Ash-Shaibani a fost cea mai prolifică, iar învăţăturile lui s-au răspândit cu rapiditate în lumea intelectuală şi universitară.

Ash-Shaibani i-a fost profesor lui Mohammed ibn Idris Ash-Shafa'i (مُحَمّد آبن إدري الشَّافِعِيّ), cel mai faimos dintre protejaţii lui. Mai târziu, când Ash-Shafa'i a adoptat concepţii diferite faţă de cele ale profesorului său, a scris o lucrare pe această temă, în care argumentează punctele sale de vedere, în opoziţie cu cele ale lui Ash-Shaibani, intitulată: „Combaterea ideilor lui Mohammed ibn Al-Hassan"; însă aceasta nu a diminuat cu nimic respectul pentru maestrul său.

Ash-Shaibani şi-a reluat funcţia de judecător, iar mai târziu l-a însoţit pe Harun Ar-Rashid la Khurasan, unde a fost numit judecător şi unde a activat până în anul 805, anul morţii sale. El a murit în aceeaşi zi şi în acelaşi loc ca şi eminentul filolog şi gramatician Al-Kisaayi (الكِسَاعِي). Califul Harun Rashid a remarcat: „Vom îngropa legea şi gramatica una lângă cealaltă."

Dintre lucrările sale, cea cunoscută sub titlul *„Un roman imaginar* - ظاهر الرواية – *Dhahir Ar-Riwaya"* este considerată cartea de căpătâi a adepţilor şcolii hanafite. Această lucrare este, de fapt, o culegere de lucrări ale lui Ash-Shaibani, formată din: *Al-Mubassat (*المبسط – *Simplitate), Al-Jaami Al-Kabir (الجامع الكبير – Marea Culegere), Al-Jaami As-Saghir (الجامع الصغير* – Mica culegere*), As-Sayir Al-Kabir (السير الكبير – Marele progres), As-Sayir As-Saghir (السير الصغير – Micul progres)* şi *Ziyadat (زيادات – Creşteri).*

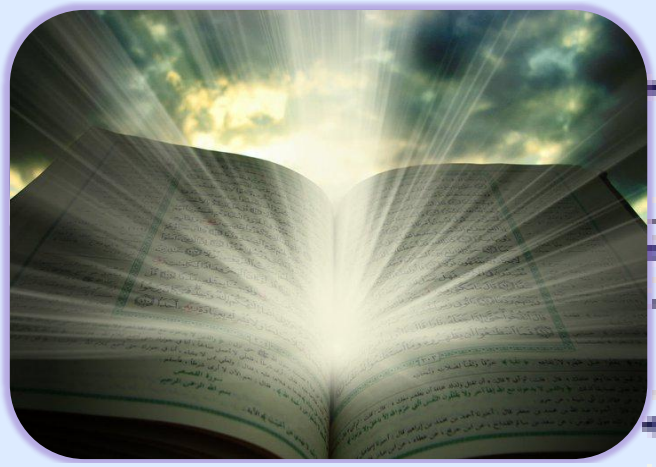

Ash-Shaibani a mai scris o lucrare intitulată *„Introducere în legislaţia naţiunilor, la sfârşitul anilor 800",* o carte care furnizează detalii despre liniile directoare care reglementează Jihadul împotriva necredincioşilor şi despre regulile privitoare la statutul nemusulmanilor aflaţi sub autoritatea musulmanilor.

Ash-Shaibani a completat această lucrare cu o a doua, şi mai elaborată, pe care şi-a însuşit-o foarte repede şi pe care a completat-o cu alte numeroase volume şi tratate, lucrările lui reflectându-se în dreptul internaţional public şi privat.

Aceste tratate şi norme juridice islamice timpurii s-au răsfrânt şi asupra aplicării eticii islamice, a jurisprudenţei economice islamice şi asupra legilor militare islamice, şi au fost completate cu numeroase alte principii moderne ale legilor internaţionale, inclusiv în ceea ce priveşte legea tratatelor, a diplomaţilor, a ostaticilor, a refugiaţilor şi a prizonierilor de război: legea dreptului de azil, comportamente pe câmpul de luptă, protecţia femeilor, copiilor şi a civililor non-combatanţi, contraatacul peste linia de luptă, folosirea armelor otrăvitoare şi devastarea teritoriului inamicului.

Califii din dinastia Umayyad şi Abbas au promovat şi susţinut această laborioasă muncă în domeniul dreptului internaţional, deoarece ei erau în continuă negociere diplomatică cu Imperiul Bizantin, în ceea ce priveşte tratatele de pace, schimbul de prizonieri de război şi plata răscumpărărilor şi a tributurilor.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

Femei demne de urmat – Maria, radhi Allahu anha

~ de Yasminne Riad ~

Maria, radhi Allahu anha, este considerată, după tradiţia islamică, cea mai pioasă şi dreptcredincioasă femeie. Ea este menţionată în Coran mai mult decât în Noul Testament.

În conformitate cu Sfântul Coran, Maria, radhi Allahu anha, a fost mama Profetului Isus (Issa), aleihi sallam, pe care l-a născut din voia şi cuvântul lui Allah subhana wa ta'ala, fără de tată, în vremea când ea era fecioară.

Naşterea lui Isus, aleihi sallam, a fost o naştere miraculoasă, împlinită din porunca lui Allah subhana wa ta'ala, însă fiul Mariei nu este fiul Lui, ci doar o creaţie a Celui Preaînalt, asemenea lui Adam, aleihi sallam.

Nici o femeie nu a primit atâta onoare de a i se face o sură specială în Sfântul Coran, precum Maria, radhi Allahu anha. Ei i-a fost dedicată surah 19, Surat Maryam, în care se vorbeşte despre pioşenia şi supunerea ei totală faţă de Allah subhana wa ta'ala, şi în care se face referire la unele aspecte din viaţa acesteia.

Maria, radhi Allahu anha, este una dintre cele mai respectate femei în Islam; ea a fost subiectul unor versete din Coran, în care a fost dată ca exemplu de pioşenie şi castitate.

Sfântul Coran ne spune că tatăl Mariei a fost Imran. Acest nume - Imran – nu l-a purtat numai tatăl Mariei, ci şi strămoşii ei, precum tatăl lui Moise şi a lui Aaron, aleihum sallam; de aceea Maria, radhi Allahu anha, mai este numită şi *„sora lui Aaron"*, denumire pe care o foloseşte şi Coranul, pentru a sublinia proveniența ei dintre oamenii plăcuţi lui Allah subhana wa ta'ala – profeţi şi dreptcredincioşi.

Numele mamei Mariei nu este menţionat în Sfântul Coran, însă a fost identificat ca fiind

Hannah, în ebraică, sau Ana, după tradiţia creştină.

Povestea Mariei, radhi Allahu anha, începe încă de când ea se afla în pântecele mamei sale, pe când Ana – mama ei – implora pe Allah subhana wa ta'ala, spunând:

„Muierea lui Imran a zis: «Doamne, Îţi juruiesc [numai] Ţie ceea ce este în pântecul meu, devotat numai Ţie! Primeşte-l de la mine! Tu eşti Cel care Aude Totul, Atoateştiutor [*As-Sami', Al-'Alim*]!»"

(Surat 'Al-'Imran, 3:35)

Aşa cum se spune în Surat 'Al-'Imran, mama Mariei, Ana, se aştepta ca ceea ce se afla în pântecele ei să fie un băiat, ca el să poată studia când va fi mare şi să devină un conducător religios, aşa cum îl menise ea, juruindu-i-l lui Allah subhana wa ta'ala.

După cum se ştie, un băiat nu este asemenea unei copile, iar ea, aducând pe lume o fată, a strigat:

„Şi când a născut, a zis ea: «Doamne, am zămislit o copilă!», dar Allah ştia bine ceea ce născuse ea. Şi un băiat nu este întocmai ca o copilă! «Eu i-am pus numele Maria, şi o încredinţez pe ea şi pe scoborâtorii ei ocrotirii Tale, împotriva lui Sheitan cel izgonit!»"

(Surat 'Al-'Imran, 3:36)

Allah subhana wa ta'ala a acceptat ceea ce Ana a cerut pentru fiica ei Maria, radhi Allahu anha. Ea a fost dată spre educare unui preot numit Zakariya – Zaharia – care, după cum ne spune versetul 37 al surei 'Al-'Imran, de fiecare dată când intra la ea, găsea mâncare; iar el o întreba:

„Domnul ei a acceptat-o cu bună primire şi a lăsat-o să crească cu bună creştere şi a încredinţat-o lui Zaharia. Şi de fiecare dată când intra Zaharia la ea în templu, găsea lângă ea mâncare. Şi a întrebat-o el: «O, Maria, de unde ai aceasta?» Iar ea îi răspundea: «Ea este de la Allah!» Allah îl hrăneşte pe cel pe care El voieşte, fără socoteală!"

(Surat 'Al-'Imran, 3:37)

Mai târziu, Maria, radhi Allahu anha, s-a retras din viaţa lumească, în partea de est a Templului din Ierusalim, punând între ea şi ceilalţi un paravan, pentru a nu fi văzută şi, de asemenea, nici ea să nu privească spre alţii.

Ibn Abbas explică ce semnificaţie a avut, pentru lumea

creştină, retragerea Mariei, radhi Allahu anha, în partea de est a Templului din Ierusalim. El spune:

„Cu adevărat, eu sunt bun cunoscător al comportamentului creaţiilor lui Allah subhana wa ta'ala şi de aceea am înţeles de ce creştinii iau estul drept direcţie de adorare. Ei fac aceasta pentru ceea ce Allah subhana wa ta'ala a spus: «Maria s-a retras de neamul ei într-un loc către răsărit.» Pentru acest motiv ei iau locul naşterii lui Isus drept qiblah."

După aceasta, Maria, radhi Allahu anha, a primit vizita Îngerului Jibril, aleihi sallam, care i-a apărut în chip de bărbat, iar ea, înspăimântată, a strigat, apărându-şi cuviinţa şi pioşenia:

„A zis ea: «Caut apărare la Cel Milostiv faţă de tine! Dacă tu eşti cuvios [nu te apropia de mine]!»"

(Surat Maryam, 19:18), căci bărbatul ce o vizita nu era din familia ei, ci un străin, iar Wa'il explică această atitudine astfel: *„Ea ştia că o persoană pioasă trebuie să se abţină de la orice rău."*

Atunci, Îngerul Jibril, aleihi sallam, a liniştit-o, alungându-i teama că el ar putea fi un bărbat din lume, spunând:

„I-a răspuns el: «Eu sunt numai un trimis al Domnului tău, ca să-ţi vestesc un prunc curat!»"

(Surat Maryam, 19:19)

Auzind aceste vorbe, Maria, radhi Allahu anha, a fost uimită, căci ea nu putea înţelege cum poate avea o femeie un prunc fără de bărbat, spunând:

„Însă ea a zis: «Cum să am eu un prunc, dacă nu m-a atins nici un bărbat şi nici târfă nu sunt?»"

(Surat Maryam, 19:20)

Atunci Îngerul, aleihi sallam, a lămurit-o, spunând ceea ce Allah subhana wa ta'ala i-a poruncit să spună:

„I-a răspuns el: «Aşa este! Dar Domnul tău a zis: „Acesta pentru Mine-i [un lucru] uşor! Şi-l vom face Noi un semn pentru oameni şi o îndurare din partea Noastră! Acesta-i un lucru [de mult] hotărât!"»"

(Surat Maryam, 19:21)

Allah subhana wa ta'ala a mai spus că, prin voia Lui, se poate face absolut orice:

„Nu se cuvine ca Allah să-Şi atribuie un fiu! Mărire Lui! Dacă El hotărăşte un lucru, atunci El zice «Fii!», iar el este!"

(Surat Maryam, 19:35)

După cum e scris în Cărţile Sfinte, Maria, radhi Allahu anha, a fost anunţată prin îngerul lui Allah subhana wa ta'ala că ea a fost aleasă dintre toate femeile lumilor să aducă pe lume *un Cuvânt al Lui*.

„Îngerii au zis: «O, Maria! Allah îţi vesteşte un Cuvânt din partea Lui: numele lui va fi Al-Masih, Issa, fiul Mariei, măreţ în această lume ca şi în lumea de Apoi şi unul dintre cei mai apropiaţi [de Allah]. ~ El le va vorbi oamenilor din pruncie, la fel şi când va fi bărbat între două vârste şi va fi dintre cei evlavioşi.»"

(Surat 'Al-'Imran, 3:45-46)

Aşadar Maria, radhi Allahu anha, va zămisli un prunc, prin Cuvântul lui Allah subhana wa ta'ala, un om care se va naşte din fecioară şi care va fi un semn de la Allah subhana wa ta'ala pentru această lume, o minune la porunca lui Allah Preaînaltul, spre aducere aminte despre Măreţia şi Sa.

Sfântul Coran spune că Maria, radhi Allahu anha, însărcinată fiind, s-a retras într-un loc depărtat, spre a fi ferită de privirile iscoditoare ale lumii şi departe de clevetirile lor. Durerile facerii au apucat-o pe când ea se afla la umbra unui curmal şi, cuprinsă de spaimă şi fără

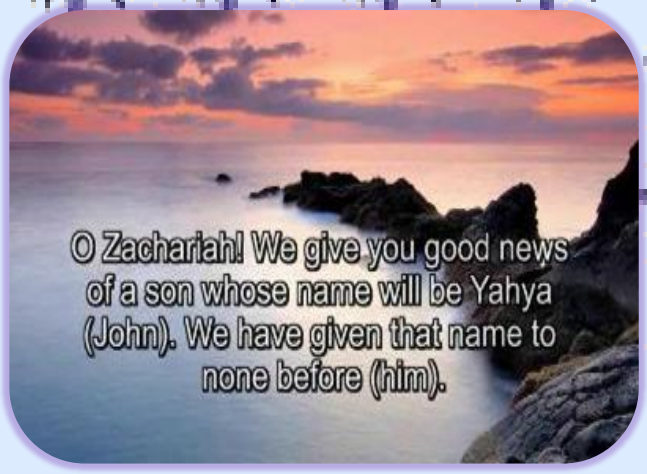

nimeni lângă ea, s-a tânguit nelinişti de ceea ce va urma:

„Şi ea l-a zămislit şi s-a retras cu el într-un loc depărtat. ~ Şi-au apucat-o durerile lângă trunchiul unui curmal şi a zis ea: «O, de aş fi murit înainte de aceasta şi cu totul de-aş fi fost uitată!» ~ Dar [un glas] a strigat-o de sub ea, [zicându-i]: «Nu fi mâhnită! Domnul tău a făcut mai jos de tine un pârâiaş! ~ Şi scutură spre tine trunchiul de curmal, căci el va lăsa să cadă lângă tine curmale proaspete, coapte! ~ Aşadar, mănâncă, bea şi fii fericită [de copilul tău]! Iar de vei vedea tu vreun om, spune-i lui: „Eu I-am juruit Celui Milostiv un post şi de aceea nu voi sta astăzi de vorbă cu nici un om!"»"

(Surat Maryam, 19:22-26)

Allah subhana wa ta'ala mereu îi va apăra şi le va găsi scăpare credincioşilor. De aceea El, Preaînaltul, îi spune Mariei, radhi Allahu anha, să caute în jurul ei dovezile de binefacere

din partea Lui: curmalul şi pârâiaşul, ambele fiind create special pentru ea, să o servească, fără nici un efort. Mai mult, Allah subhana wa ta'ala o încurajează şi o sfătuieşte cum trebuie să procedeze pentru a se pune la adăpost de răutăţile oamenilor. Tot ceea ce trebuia să facă, în locul unor explicaţii şi scuze ce ar fi părut ridicole, era să păstreze tăcerea, căci Allah subhana wa ta'ala va vorbi pentru ea, prin fiul minunat ce îi fusese dat.

Maria, radhi Allahu anha, a înţeles ce are de făcut, şi întocmai precum i se poruncise, a pornit către casa ei, cu pruncul în braţe, decisă să nu spună nici un cuvânt celor cu care, întâlnindu-se în drumul ei, o vor iscodi sau o vor acuza, fără să ştie adevărul, de comiterea unui greu păcat.

Oamenii, văzând-o pe cea mai pioasă dintre ei cu un prunc în braţe, au pornit avalanşa întrebărilor despre cine este tatăl pruncului, cum şi când s-a întâmplat, minunându-se cu toţii de ceea ce vedeau. Neprimind nici un răspuns de la ea, au început, atunci, a o dojeni, zicând:

„Apoi a venit cu el la neamul ei, purtându-l [în braţe]. Şi i-au zis ei: «O, Maria, tu ai făcut un lucru îngrozitor! ~ O, soră a lui Aaron, tatăl tău nu a fost un om [făcător] de rău, iar mama ta nu a fost o târfă!»"

(Surat Maryam, 19:27-28),

sugerând că ea şi-a făcut de ruşine neamul şi familia şi că ea este dintre cele pierdute pe calea păcatului.

Dar Maria, radhi Allahu anha, arătând spre pruncul ei, tăcea şi sugera prin semne ca oamenii să i se adreseze fiului ei. Miraţi de asemenea atitudine, oamenii au considerat că ea îşi bate joc de ei sau că deliregază, replicând:

„Ea [Maria] a făcut semn spre el, dar ei au zis: «Cum să vorbim cu acela care este un prunc de leagăn?»"

(Surat Maryam, 19:29)

Oamenii se întrebau cum le poate vorbi un copil nou născut, căci aşa ceva era peste fire; dar minunea s-a întâmplat, şi Isus,

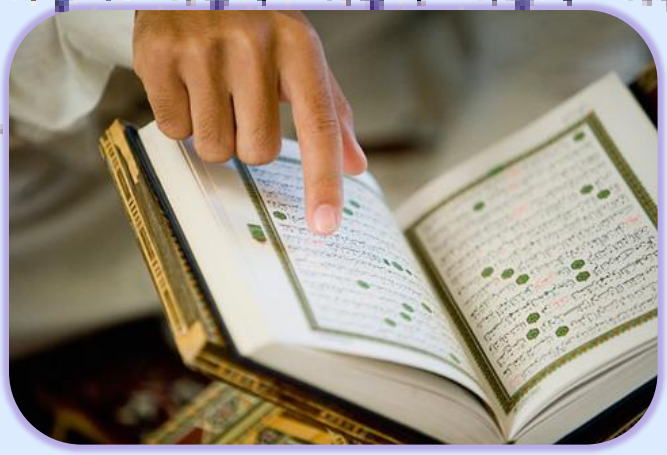

aleihi sallam, a prins a cuvânta deodată, în cele mai clare vorbe:

„Dar el [pruncul] a zis: «Eu sunt robul lui Allah! El mi-a dăruit Scriptura şi m-a făcut profet! ~ Şi El m-a binecuvântat, oriunde aş fi, şi mi-a poruncit Rugăciunea [*As-Salat*] şi Dania [*Az-Zakat*], cât voi trăi, ~ Şi bunăcuviinţă faţă de născătoarea mea! Şi nu m-a făcut pe mine trufaş, nici ticălos! ~ Şi pacea fie asupra mea în ziua în care m-am născut şi în ziua în care voi muri şi în ziua în care voi fi adus la viaţă [din nou]!»”

(Surat Maryam, 19:30-33)

Aşadar Isus, aleihi sallam, a vorbit în locul mamei sale, şi a explicat oamenilor cine este el şi de ce a venit.

Fiul Mariei, aleihi sallam, a fost binecuvântat de Allah subhana wa ta’ala şi El a vorbit oamenilor din pruncie. Allah Preaînaltul l-a învăţat pe el scrierea şi înţelepciunea, Tora şi Evanghelia, şi a fost trimis la fiii lui Israel, ca să le ducă semnele de la Domnul lor. Şi cu voia lui Allah subhana wa ta’ala, a înfăptuit multe şi mari minuni: a plămădit din lut un chip de pasăre şi i-a dat viaţă, a vindecat pe orb şi pe lepros, i-a înviat pe cei morţi.

Şi le-a dus fiilor lui Israel veste de la Domnul lor, arătându-le calea reîntoarcerii cu umilinţă şi supunere către Allah subhana wa ta’ala, întărind legea ce o aveau de mai înainte şi îndemnându-i la adorarea lui Allah Preaînaltul, căci aceasta este Calea ce o urmează dreptcredincioşii.

Maria, radhi Allahu anha, pentru pioşenia ei a primit, în versetele din Coran, supranumele de „Maria, fiica lui Imran, care a rămas neprihănită”, „cea aleasă şi purificată” sau „mama lui Isus, o femeie cu evlavie adevărată”, iar în versetul 43, din surah 3, ea este numită cea care se pleacă în adorare pentru Domnul ei.

„Şi [la fel şi] pe Maria, fiica lui Imran, care a rămas neprihănită şi am suflat în ea din Duhul Nostru. Şi ea a crezut în cuvintele Domnului ei şi în scripturile Sale, şi a fost ea dintre cei supuşi cu statornicie.”

(Surat At-Tahrim, 66:12)

„O, Maria! Fii cu ascultare faţă de Stăpânul tău, prosternează-te şi pleacă-te, rugându-te împreună cu cei ce se pleacă!”

(Surat ’Al-’Imran, 3:43)

Companionii Profetului, radhi Allahu anhum, o numesc cu mult respect „Fecioara”, ori „Fecioara cea sihastră”, ori „Cea învăluită de mila lui Allah.”

Dintr-un hadith relatat de Abu Huraira, radhi Allahu anhu, aflăm că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus: „Când un om se naşte, Sheitan îl atinge pe ambele părţi ale trupului său cu două degete; şi pe Isus, fiul Mariei, Sheitan a încercat să îl atingă, dar nu a putut, şi a atins numai placenta ce-l învelea.”

(relatat de Bukhari)

Un alt hadith relatează că Rasul Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus: „Nimeni nu scapă de atingerea lui Sheitan, atunci când se naşte, căci de aceea vine ţipând pe lume, cu excepţia Mariei şi a fiului ei, Isus.”

(relatat de Muslim)

Abu Musa a relatat că Profetul lui Allah, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus: „Mulţi dintre bărbaţi au atins nivelul de perfecţiune, dar nici una dintre femei nu a atins acest nivel, cu excepţia Asiei, soţia Faraonului, şi a Mariei, fiica lui Imran.”

(relatat de Bukhari)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

Tăfsir Surat Al-Humazah
Capitolul 104 - revelată în Mecca
de Ibn Kathir

~ tradus de Umm Omar ~

În numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

1. Vai pentru tot clevetitorul şi defăimătorul
2. Care strânge avere şi o socoteşte,
3. Crezând că averea sa îl va face nemuritor!
4. Dar nu! El va fi aruncat în Al-Hutama!
5. Şi de unde să ştii tu ce este Al-Hutama?
6. Focul aprins al lui Allah,
7. Care se înalţă peste inimi
8. El se va închide deasupra lor,
9. În coloane întinse!

Al-Hammaz se referă la (calomnie) prin vorbire şi Al-Lammaz se referă la (calomnie) prin acţiune; aceasta se referă la persoana care găseşte greşeli la oameni şi apoi îi defăimează. Explicaţia o găsim în vorbele lui Allah subhana wa ta'ala:

„Defăimător, care umblă cu clevetiri,"

(Surat Al-Qalam, 68:11)

Ibn Abbas a spus: „*Humazah Lumazah înseamnă unul care înjură şi necinsteşte pe alţii.*" Mujahid a spus: „*Al-Humazah este cu mână şi ochi (ceea ce facem), şi Al-Lumazah este cu limbă (ceea ce vorbeşti).*"

Apoi Allah subhana wa ta'ala a spus:

„2. Care strânge avere şi o socoteşte,", însemnând: el a adunat, dezvelind de sus, o parte din ea şi a numărat-o. Acest lucru este similar cu vorbele lui Allah subhana wa ta'ala:

„Şi a adunat şi a grămădit în vase."

(Surat Al-Ma'ariaj, 70:18)

Acestea au fost spuse de As-Suddi şi Ibn Jarir. Mohammed ibn Ka'b a spus, în ceea ce priveşte vorbele lui Allah subhana

wa ta'ala: „strânge avere şi o socoteşte":

„Averea lui îi ocupă timpul din zi, mergând dintr-un loc în altul. Apoi, când vine noaptea, doarme ca un cadavru putrezit."

Apoi Allah subhana wa ta'ala spune: „3. Crezând că averea sa îl va face nemuritor!", semnificând: el crede că adunând bogăţii o să trăiască pentru totdeauna, în această lume (viaţa lumească).

„4. Dar nu!", semnificând: problema nu este aşa cum pretinde el, nici cum crede el.

Apoi Allah subhana wa ta'ala spune: „El va fi aruncat în Al-Hutama!", semnificând: persoana care adună averea şi o numără va fi aruncat în Al-Hutama, care este unul dintre numele descriptive ale focului Iadului. Acest lucru înseamnă faptul că oricine se poate prăbuşi în el. Adevărat, Allah subhana wa ta'ala spune:

„5. Şi de unde să ştii tu ce este Al-Hutama?

6. Focul aprins al lui Allah,

7. Care se înalţă peste inimi"

Thabit Al-Bunani spune: *„Îi va arde pe ei până în inimile lor, în timp ce ei sunt încă în viaţă."* Apoi el a spus: *„Într-adevăr, chinul va ajunge la ei."* Apoi el a plâns. Mohammed ibn Ka'b a spus: *„Acest (Foc) va mistui fiecare parte a corpului său, până va ajunge la inima lui şi va ajunge la nivelul gâtului, apoi va reveni la corpul său."* În ceea ce priveşte spusele lui Allah subhana wa ta'ala: «8. Adevărat, el (Mu'sadah) se va închide deasupra lor», acestea înseamnă: care închide, aşa cum este menţionat în tăfsirul surei Al-Balad: «Şi asupra lor va fi un Foc închis.», însemnând: acesta va fi sigilat peste ei şi nu va exista nici o posibilitate pentru ei să-l evite, nici nu vor avea cale de ieşire. Abu Huraira, Ibn Abbas, Ikrimah, Sa'id ibn Jubayr, Mujahid, Mohammed ibn Ka'b Al-Qurazi, Atiyah Al-Awfi, Al-Hasan, Qatadah şi As-Suddi au spus: (Mu'sadah) *„Acest lucru înseamnă închis."*

Ibn Abbas a spus: *„Porţile vor fi închise."*

Apoi Allah subhana wa ta'ala spune: „9. În coloane întinse!"

Atiyah Al-Awfi a spus: *„Piloniii de Fier."*

As-Suddi a spus: *„Creat din foc."*

Al-Awfi relatează de la Ibn Abbas: *„El va face să intre piloni întinşi, în sensul că vor fi coloane peste ei, şi vor avea lanţuri pe gâtul lor, şi porţile (Iadului) vor fi închise asupra lor."*

Acesta este sfârşitul tăfsirului, şi toate laudele şi mulţumirile I se datorează numai lui Allah Preaînaltul!

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

Credinţa în Îngeri, aleihum sallam, şi sensul acesteia

~ de Yasmin Dorina ~

Ne-am gândit ca, începând cu acest număr, să vă facem cunoscută această temă, pe cât de frumoasă, pe atât de necesară pentru noi, musulmanii.

Îngerii, aleihum sallam, sunt un amalgam între mister, spaimă şi mirare. Ei sunt creaturi ale lui Allah Preaînaltul, făcuţi înaintea noastră. Creaţi din lumină, rolul lor este foarte precis: acela de executanţi ai ordinelor Creatorului Măreţ.

Credinţa în Îngeri, aleihum sallam, implică 4 lucruri importante:

1. Afirmarea cu fermitate a existenţei lor şi încrederea totală că ei sunt creaturile lui Allah Preaînaltul, supuse numai Lui.

„Ai Lui sunt cei din ceruri şi de pre pământ. Iar aceia care sunt lângă El nu se socotesc prea mari pentru a-L adora şi nici nu ostenesc ei. ~ Ei Îi aduc laudă noaptea şi ziua, fără să se domolească."

(Surat Al-'Anbiya', 21:19-20)

„Ei nu I-o iau înainte cu vorba şi ei purced numai după porunca Lui. ~ El ştie ce este înaintea lor şi ce este în urma lor. Iar ei nu mijlocesc decât pentru acela de care El este mulţumit, dar ei sunt cu teamă de El."

(Surat Al-'Anbiya', 21:27-28)

2. Să credem în ei, aleihum sallam, atât în cei cunoscuţi de noi, cât şi în cei necunoscuţi. Cei ale căror nume le cunoaştem sunt: Jibril, Mikail, Israfil, Malik, Radwan, aleihum sallam.

3. Să credem în calităţile lor descrise de Sunnah, cum ar fi, de exemplu, faptul că Jibril, aleihi sallam, are 600 de aripi, care umple cerul şi acoperă orizontul.

„Abdullah ibn Mas'ud ne-a informat că Mohammed l-a văzut pe Jibril cu şase sute de aripi."

(relatat de Bukhari)

4. Să credem în acţiunile cu care sunt ei trimişi, cum ar fi, de exemplu:

- Jibril, aleihi sallam, responsabil cu transmiterea revelaţiei, sursa de viaţă spirituală;
- Israfil, aleihi sallam, responsabil cu suflarea în trâmbiţă, pentru a anunţa sfârşitul tuturor lumilor;
- Mikail, aleihi sallam, responsabil cu gestionarea ploii;
- Malik, aleihi sallam, responsabil cu Iadul.

Printre cele mai importante elemente ale credinţei noastre este inclusă şi convingerea că fiecare persoană este însoţită de doi Îngeri, aleihum sallam, care notează acţiunile sale.

Allah subhana wa ta'ala spune:

„Când cei doi primitori primesc, stând [unul] în dreapta şi [celălalt] în stânga, ~ Şi el nu va rosti nici un cuvânt, fără să aibă lângă el un supraveghetor pregătit [să scrie]."

(Surat Qaf, 50:17-18)

„Şi fiecărui om i-am legat de gât faptele sale. Iar în Ziua Învierii vom scoate pentru el o carte pe care el o va găsi deschisă. ~ [Şi i se va zice lui]: «Citeşte cartea ta! Astăzi tu eşti de ajuns ca să fii pentru tine socotitor!»"

(Surat Al-'Isra', 17:13-14)

Iar Îngerii, aleihum sallam, au un Observator vigilent deasupra lor. Cerem de la Allah subhana wa ta'ala să ascundă greşelile noastre şi să ne ierte pentru ele. El, Preaînaltul, este Atoateauzitorul (As-Sami') şi Atoateştiutorul (Al-'Alim). Pentru a înţelege cât mai bine ceea ce fac Îngerii, aleihum sallam, o să începem prin a vă spune cum se închină ei lui Allah subhana wa ta'ala.

Îngerii, aleihum sallam, după cum am spus, sunt creaturile lui Allah Preaînaltul, care **nu au** posibilităţi de neascultare; au fost create să se roage Lui şi să asculte numai de El.

„O, voi, cei care credeţi! Păziţi-vă pe voi înşivă şi familiile voastre de un Foc ale cărui vreascuri sunt oamenii şi pietrele şi peste care sunt Îngeri neînduplecaţi şi aspri, care nu se răzvrătesc împotriva lui Allah în ceea ce le

porunceşte şi care fac ceea ce li se porunceşte.”

(Surat At-Tahrim, 66:6)

„Ai Lui sunt cei din ceruri şi de pre pământ. Iar aceia care sunt lângă El nu se socotesc prea mari pentru a-L adora şi nici nu ostenesc ei. ~ Ei Îi aduc laudă noaptea şi ziua, fără să se domolească.”

(Surat Al-’Anbiya’, 21:19-20)

„Cei ce poartă Tronul şi cei care-l înconjoară Îl preamăresc pe Domnul lor, aducându-I laudă, cred în El şi cer iertare pentru cei care cred: «Doamne! Tu Îţi întinzi peste toate lucrurile îndurarea şi ştiinţa Ta. Deci iartă-i pe cei care Îţi cer iertare, se căiesc şi urmează calea Ta, şi păzeşte-i de chinul Iadului,»”

(Surat Ghafir, 40:7)

„Dar dacă [necredincioşii] se semeţesc, [nu-i nimic], căci aceia care sunt la Domnul tău [îngerii] Îl laudă pe El noaptea şi ziua, fără ca ei să ostenească [niciodată].”

(Surat Fussilat, 41:38)

Îngerii, aleihum sallam, se roagă pentru credincioşi şi cer iertare şi milă pentru aceştia.

„El este Cel ce vă binecuvântează, ca şi Îngerii Săi, pentru ca să vă scoată pe voi din întunecimi la lumină. Şi El este cu drept-credincioşii Îndurător.”

(Surat Al-’Ahzab, 33:43)

Îngerii, aleihum sallam, au cea mai mare frică de Allah Preaînaltul şi sunt cei mai bine plasaţi pentru a cunoaşte puterea şi măreţia lui Allah subhana wa ta’ala, respectându-I imensitatea Majestăţii Sale.

Aceeaşi teamă o resimt şi cei apropiaţi de Allah Preaînaltul, cum sunt Profeţii şi Mesagerii, aleihum sallam, aşa cum spune Allah subhana wa ta’ala în versetul următor:

„Se tem de Domnul lor, de deasupra lor, şi fac ceea ce li se porunceşte.”

(Surat An-Nahl, 16:50)

Adam şi Îngerii, aleihum sallam

A fost relatat în Sahih Bukhari şi Sahih Muslim că Abu Huraira, radhi Allahu anhu, l-a auzit pe Profet, salla Allahu aleihi wa sallam, spunând:

„Allah Preaînaltul şi Gloriosul l-a creat pe Adam, aleihi sallam, după chipul şi asemănarea Sa, cu o înălţime de şaizeci de coţi, şi i-a zis: «Mergi şi salută adunarea aceea de Îngeri care s-au aşezat acolo, şi apoi ascultă ce răspund ei la urarea ta, căci acesta va fi salutul tău şi al speţei tale.» Adam, aleihi sallam, a zis Îngerilor: «Pacea fie cu voi!», iar ei au răspuns: «Pacea şi mila lui Allah fie cu tine!» Aşadar, ei au adăugat în răspunsul lor faţă de el: «Mila lui Allah.» Deci, cel care va intra în Paradis va avea înălţimea lui Adam, adică şaizeci de coţi, apoi oamenii care au venit după el (după Adam, aleihi sallam) au devenit din ce în ce mai scunzi, până în ziua de azi.”

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Moartea lui Adam, aleihi sallam, şi Îngerii, aleihum sallam

Fiecare suflet este condamnat la moarte; iar atunci când Profetul Adam, aleihi sallam, a murit, trupul său ar fi rămas acolo, în faţa copiilor săi, care nu ştiau ce să facă. Atunci Allah Preaînaltul a trimis Îngerii, aleihum sallam, care i-au învăţat pe aceştia cum să-l îngroape pe cel decedat. În acest sens, Ubai,

radhi Allahu anhu, a relatat că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus:

„Când Adam a murit, Îngerii i-au spălat trupul, apoi au săpat mormântul lui şi au spus: «Aceasta este legea, pentru Adam şi urmaşii săi».”

(relatat de Al-Hakim şi At-Tabarani)

În ceea ce priveşte moartea Îngerilor, aleihum sallam, şi ei vor muri, ca şi oamenii şi djinnii, aşa cum este menţionat în vorbele lui Allah Preaînaltul:

„Şi nu chema alături de Allah alt dumnezeu, căci nu există altă divinitate în afară de El! Totul va pieri, în afară de Chipul Său. La El este judecata şi la El veţi fi aduşi înapoi!”

(Surat Al-Qasas, 28:88)

Allahu Alam

~ Va urma, inshaAllah ~

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

Istorisiri despre Profeţi, aleihum sallam

~ de Nadia Sayeh ~

Allah subhana wa ta'ala spune în Sfântul Coran:

„Noi îţi vom povesti cea mai frumoasă istorisire din ceea ce îţi revelăm în această [parte] din Coran, chiar dacă ai fost înainte de ea printre cei nepăsători."

(Surat Yusuf, 12:3)

„Noi îţi povestim ţie istoria lor cu adevărat. Ei au fost nişte tineri care au crezut în Domnul lor, iar Noi le-am sporit buna lor călăuzire."

(Surat Al-Kahf, 18:13)

„Dacă Noi am fi voit, l-am fi ridicat prin ele, însă el a înclinat spre pământ şi a urmat poftei sale. Pilda lui este asemenea pildei câinelui: dacă-l alungi, el scoate limba gâfâind; dacă-l laşi în pace, tot scoate limba gâfâind. Aceasta este pilda acelora care socotesc semnele Noastre mincinoase. Istoriseşte-le, dară, povestea; poate că ei vor cugeta!"

(Surat Al-Araf, 7:176)

Pe parcursul publicaţiilor acestei reviste, veţi găsi, începând cu acest număr, povestiri ale Profeţilor, aleihum sallam. Fiind o lucrare complexă, la baza acestora stă atât Coranul cel Sfânt, cât şi explicaţiile şi traducerile de încredere din Tăfsir şi cărţi de istorie, scrise de mari învăţaţi ai Islamului, precum Ibn Khatir şi Ibn Jarir. Comparaţiile făcute atât cu Vechiul Testament, cât şi cu Noul Testament ajută la o mai bună înţelegere a informaţiilor, inshaAllah. Foarte multe referinţe au fost folosite, însă primordiale sunt spusele Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam.

Am descoperit că povestirile, aşa cum au fost relatate în Coran, Vechiul Testament sau Noul Testament, au nevoie de o rearanjare, astfel ca voi, cititorii, să urmăriţi cu o mai mare uşurinţă şirul evenimentelor.

Coranul nu accentuează ordinea povestirilor, deoarece reflecţia, lecţiile şi înţelesurile desprinse din acesta sunt cele mai importante, pentru cel ce citeşte Sfântul Coran. Unele dintre aceste povestiri sunt scurte, iar altele sunt foarte lungi. Unele ocupă o surah întreagă - precum povestea Profetului Yusuf (Iosif), aleihi sallam -, altele sunt incluse fie în grupări scurte, fie în grupări lungi de versete. Unele povestiri, precum povestea Profetului Lut (Lot) şi a Profetului Yunus (Iona), aleihum sallam, sunt repetate în părţi diferite din Coran, fiecare parte relatând un detaliu diferit, important şi unic; însă esenţa povestirii rămâne aceeaşi. Povestea Profetului Musa (Moise), aleihi sallam, de exemplu, este menţionată în mai mult de 70 de locuri în Coranul cel Sfânt, de la un singur verset la grupări de mai bine de 30 de versete. Aceste stiluri diferite prin care sunt relatate povestirile Profeţilor sunt, prin felul lor, unice şi reflectă bogăţia Coranului şi scopul lui măreţ.

Coranul nu este o carte de istorie sau o carte de poveşti. Este Îndrumătorul omenirii, din care aflăm cum trebuie să trăim în mod corect, cu legile date de Allah subhana wa ta'ala. Din acest motiv, povestirile nu sunt trimise şi relatate în ordine (cu excepţia povestirii Profetului Yusuf, aleihi sallam, întreaga sa povestire fiind relatată o singură dată, într-o singură surah).

Profeţii, aleihum sallam, sunt oameni aleşi şi trimişi de Allah subhana wa ta'ala să îndrume omenirea spre El. Allah Preaînaltul a trimis Profeţi, aleihum sallam, pentru fiecare naţiune, iar uneori a trimis mai mult de un Profet în acelaşi timp, la aceeaşi comunitate. Allah subhana wa ta'ala spune în Coranul cel Sfânt:

„Noi te-am trimis cu Adevărul, ca bun vestitor şi prevenitor, dar nu vei fi întrebat despre oaspeţii Iadului."

(Surat Al-Baqara, 2:119)

„Noi am trimis la fiecare comunitate un trimis [ca să le zică]: «Adoraţi-L pe Allah şi ţineţi-vă departe de Taghut!» Pe unii dintre ei i-a călăuzit Allah, însă altora le-a fost hărăzită rătăcirea. Purcedeţi prin lume şi vedeţi care a fost sfârşitul celor care i-au socotit mincinoşi [pe trimişii Noştri]!"

(Surat An-Nahl, 16:36)

Primul Profet trimis de către Allah subhana wa ta'ala pe Pământ a fost Adam, aleihi sallam, iar ultimul a fost Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam. Din diferite relatări ale Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam aflăm că de-a lungul timpurilor, au existat mai mult de 124.000 de Trimişi, toţi având ca scop îndrumarea omenirii pe calea cea dreaptă. Allah subhana wa ta'ala ne-a trimis aceşti Mesageri şi Profeţi, aleihum sallam, dar cei care au refuzat să îi urmeze vor fi pedepsiţi.

Diferenţa dintre un Profet şi un Trimis (Mesager) este următoarea: **Mesagerul (Rasul)** este o persoană aleasă de Allah subhana wa ta'ala, căruia i s-a încredinţat un mesaj trimis printr-un Înger, aleihi sallam, cu instrucţiuni pentru comunitatea sa; i-au fost dăruite miracole, să arate că spune adevărul, astfel putând să îi îndrume pe oameni către Allah subhana wa ta'ala; Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost Profetul şi Trimisul lui Allah subhana wa ta'ala, pentru întreaga omenire. **Profetul (Nabi)**, aleihi sallam, este ales pentru a implementa legile divine, transmise Mesagerului de dinaintea lui, aleihi sallam. Mesagerul este şi Profet, dar nu întotdeauna un Profet este şi Mesager.

Au fost, dintre Mesageri, unii care au avut şi Cărţi. Profeţii urmează mesajul Mesagerilor dinainte, accentuându-l, încheind şirul Profeţilor şi al Mesagerilor, aleihum sallam, cu pecetea Profeţilor, Profetul nostru Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam.

Se spune că ar fi fost în jur de 300 de Mesageri - Profeţi (Allahu Alam), dar în Coranul cel Sfânt sunt menţionaţi 25.

Sunt mulţi Trimişi a căror poveste este menţionată în relatările Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, dar Coranul ne spune că mulţi Mesageri au fost trimişi, însă numele lor nu ne-au fost dezvăluite. Cum ar fi, de exemplu, Mesagerii menţionaţi în Surat Ya-Sin, 36. Povestea lor ne-a fost spusă, dar numele lor nu. Există Profeţi şi Trimişi a căror nume Allah subhana wa ta'ala a ales să nu le dezvăluiască şi ne spune în Coranul cel Sfânt:

„Noi am trimis trimişi şi mai înainte de tine. Despre unii dintre ei ţi-am povestit, iar despre alţii dintre ei nu ţi-am povestit. Şi nu i-a fost dat nici unui trimis să vină

cu un semn, decât cu îngăduinţa lui Allah. Când porunca lui Allah va veni, se va judeca întru dreptate şi atunci vor pierde cei care spun minciuni."

(Surat Ghafir, 40:78)

Allah subhana wa ta'ala a trimis aceşti Profeţi, aleihum sallam, începând de la primul om care a călcat pe Pământ, Adam, aleihi sallam, până la ultimul Profet şi Trimis, Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam.

Când un Profet moare, un altul este trimis să îl înlocuiască. Aşa cum am mai menţionat, unii Profeţi au fost trimişi pentru o perioadă specifică, alţii pentru un neam, precum Musa (Moise) şi Haroun (Aaron), aleihum sallam. Au fost trimişi, mai târziu, Yahia (Ioan) şi Zakariya (Zaharia), aleihum sallam, şi în acelaşi timp a fost trimis şi Issa (Isus), aleihi sallam, fiilor lui Israel. Uneori, Profeţii au fost trimişi în acelaşi timp, la popoare diferite, precum Musa (Moise) şi Shuaib, aleihum sallam. Succesiunea Profeţilor s-a terminat odată cu Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam.

Ne întrebăm: de ce poveştirile Profeţilor au o atât de mare importanţă? De ce Sfântul Coran are atâtea versete şi mai bine de un sfert din Coran este în legătură cu povestirile Profeţilor?

Există mai multe motive pentru acest lucru: să îl cunoaştem pe Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, să cunoaştem ceea ce s-a întâmplat înaintea lui şi să învăţăm că prin orice a trecut el, salla Allahu aleihi wa sallam, cum ar fi respingerea din partea neamului său, tortura companionilor săi şi multe altele, acestea nu sunt lucruri noi; au fost şi pentru Profeţii dinaintea lui, iar Allah subhana wa ta'ala a vrut ca Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, să rămână ferm, să nu renunţe la Mesaj. Să nu uităm că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, este urmaşul unui neam mare.

Un alt motiv a fost învăţarea unei lecţii pentru urmaşii Profetului, salla Allahu aleihi wa sallam: povestea fiilor lui Israel şi felul în care aceştia şi-au tratat Profeţii, în special pe Musa (Moise), aleihi sallam. Respingerile continue, corupţia, toate acestea au fost o lecţie pentru musulmani: de a nu fi ca ei, de a nu ur-

ma această cale, pentru că vor fi pedepsiţi dacă vor face la fel.

De asemenea sunt multe, multe lecţii ce arată că Allah Preaînaltul este capabil oricând să-i distrugă pe toţi cei care refuză adevărul. Allah subhana wa ta'ala poate să facă asta, dar El a ales să le acorde şansă după şansă. Deci aveţi grijă să nu Îl provocaţi, căci El este Atotputernicul, şi aveţi grijă să nu faceţi ceea ce oamenii dinaintea voastră au făcut (de exemplu, poporul lui Nuh (Noe), aleihi sallam, fiind distruşi în totalitate prin înnec, în urma potopului).

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a fost ales ca să fie ultimul Trimis şi Profet. El **nu** a fost ales ca Trimis pentru un popor anume sau pentru o perioadă specifică, ci a fost trimis lumii întregi, cu un mesaj complet. Allah subhana wa ta'ala spune în Sfântul Coran:

„Şi Noi nu te-am trimis decât ca o îndurare pentru lumi."

(Surat Al-'Anbiya', 21:107)

Profeţii şi Trimişii lui Allah, aleihum sallam, au un statut diferit: unii au fost mai binecuvântaţi decât alţii, fiind ridicaţi la ranguri mai înalte. Celor mai mulţi, Allah Preaînaltul le-a transmis mesaje prin intermediul Îngerilor, aleihum sallam, în special a Îngerului Jibril (Gabriel), aleihi sallam, Îngerul Revelaţiei, aşa cum spune Allah subhana wa ta'ala în Coranul cel Sfânt:

„Oare ei împart îndurarea Domnului tău? Noi le-am împărţit lor cele spre trebuinţă în viaţa din această lume şi i-am ridicat pe ei unii deasupra altora, în trepte, pentru ca unii dintre ei să-i pună pe alţii să lucreze. Iar îndurarea Domnului tău este mai bună decât ceea ce adună ei."

(Surat Az-Zukhruf, 43:32)

„Printre aceşti trimişi, Noi i-am pus pe unii înaintea altora: unora dintre ei le-a vorbit Allah, pe alţii i-a ridicat mai sus cu câteva trepte. I-am dat lui Isus, fiul Mariei, semne limpezi şi l-am întărit pre el prin duhul sfânt. Şi de-ar fi voit Allah, nu s-ar fi războit cei de după ei, în urma semnelor limpezi pe care le-au avut. Dar ei s-au dezbinat; unii dintre ei au crezut, iar alţii dintre ei au tăgăduit. Şi de-ar fi voit Allah, ei nu s-ar fi războit, dar Allah face ceea ce voieşte El."

(Surat Al-Baqara, 2:253)

Neţinând seama de aceste diferenţe, nivele, de aceste binecuvântări pe care Allah subhana

wa ta'ala le-a acordat Profeţilor şi Trimişilor Săi, aleihum sallam, Coranul cel Sfânt este foarte limpede, iar musulmanii sunt obligaţi să respecte toţi Profeţii şi Trimişii lui Allah subhana wa ta'ala, fără să facă vreo distincţie între ei, pentru că toţi au venit cu acelaşi mesaj: Allah Preaînaltul este UNUL; să nu slăvim pe nimeni în afară de El, să ascultăm şi să îndeplinim legile Sale. Noi, musulmanii, îi respectăm şi îi urmăm pe toţi Profeţii. Allah subhana wa ta'ala spune în Coran:

„Trimisul a crezut în ceea ce i-a fost pogorât de la Domnul său, asemenea şi dreptcredincioşii. Fiecare [dintre ei] a crezut în Allah, în îngerii Lui, în scripturile Lui şi în trimişii Lui. [Şi ei zic]: «Noi nu facem nici o deosebire între vreunul dintre trimişii Săi» Şi ei au zis: «Noi auzim şi ne supunem! Iertarea Ta [o implorăm], Doamne, şi la Tine este întoarcerea!»"

(Surat Al-Baqara, 2:285)

Este unul din stâlpii credinţei în Islam, ca musulmanii să creadă în Profeţii şi Trimişii lui Allah subhana wa ta'ala.

Printre alte motive, Allah subhana wa ta'ala dezvăluie aceste istorisiri ale Profeţilor, aleihum sallam, pentru a pune în evidenţă adevăratele date despre Profeţii şi Trimişii Săi, aleihum sallam, deoarece multe dintre aceste povestiri au fost alterate şi schimbate.

Coranul cel Sfânt vine să corecteze istoria şi contradicţiile, deoarece aceste povestiri au fost schimbate de generaţiile precedente, iar altele au fost reduse la folclor sau balade.

Un alt motiv pentru dezvăluirea povestirilor Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, şi a Profeţilor de dinaintea lui, aleihum sallam, este acela de a ne arăta felul cum erau trataţi de către alţii, fiind consideraţi mincinoşi. Allah subhana wa ta'ala i-a spus Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, să aibă inima tare:

„Şi în tot ce-ţi povestim ţie din veştile despre trimişi se află [pildă] cu care Noi întărim inima ta. Şi prin acestea a venit la tine Adevărul, îndemnarea şi reamintirea pentru dreptcredincioşi."

(Surat Hud, 11:120)

Un alt motiv major pentru această revelaţie a povestirilor Profeţilor, aleihum sallam, este o lecţie limpede şi un ghid pentru dreptcredincioşi, aşa cum Allah

Preaînaltul ne spune în Sfântul Coran:

„În istoria lor a fost pildă pentru cei dăruiţi cu minte. El nu este o poveste care să fie născocită, ci dimpotrivă, este întărirea celor dinaintea lui şi tâlcuirea tuturor lucrurilor, călăuză şi îndrumare pentru oamenii care cred!”

(Surat Yusuf, 12:111)

Allah subhana wa ta’ala ne îndeamnă să urmăm exemplul acestor Profeţi, aleihum sallam, care cu toţii au fost îndrumaţi de către Allah Preaînaltul.

„Spune: «Cine este cu cea mai mare mărturie?» Spune: «Allah! El este Martor între mine şi între voi şi mie mi-a fost revelat acest Coran, pentru ca să vă previn cu el pe voi şi pe aceia la care va ajunge.» Şi oare voi mărturisiţi că alături de Allah mai sunt şi alţi dumnezei?! Spune: «Nu mărturisesc!» Spune: «Numai El [este un singur Dumnezeu] şi eu nu recunosc asociaţii pe care îi faceţi voi [lui Allah]!»”

(Surat Al-’An’am, 6:19)

Un alt motiv pentru menţionarea acestor povestiri ale Profeţilor, aleihum sallam, este că aceste revelaţii din Coran, despre Profeţii şi Trimişii lui Allah subhana wa ta’ala, sunt întâmplări adevărate, nu sunt poveşti inventate de cineva sau nuvele; sunt istorie adevărată, care s-a întâmplat de-a lungul timpului. Toţi Profeţii şi Trimişii lui Allah subhana wa ta’ala au avut şi au un impact măreţ asupra istoriei. Dacă nu înţelegem povestea lor, nu vom înţelege niciodată istoria lor. De altfel, dacă neglijăm înţelegerea şi învăţarea acestor povestiri, aşa cum au fost revelate în Sfântul Coran, vom fi lipsiţi de o bogăţie imensă: cunoştinţe, înţelepciune şi lecţii de istorie.

De ce unii studiază istoria lor? Pentru toată bogăţia şi înţelepciunea care există în aceasta, iar cea mai măreaţă istorie este istoria Profeţilor, aleihum sallam.

Pe această cale, aş dori să îi îndemn şi pe cei nemusulmani să urmărească aceste povestiri, deoarece Coranul cel Sfânt ne spune că, dacă ei citesc aceste povestiri, aşa cum sunt revelate în Coran, vor avea o mai bună înţelegere a ceea ce se spune în Vechiul şi Noul Testament, pentru că aceste povestiri au fost deformate în timp, iar Coranul doreşte să le spună povestea adevărată.

Cum poate un Profet, aleihi sallam (este vorba de David), să aibă relaţii indecente cu fiicele lui?

Este inadmisibil! Nu admitem aşa ceva nici de la o persoană obişnuită. Deci, cum am putea accepta noi acest lucru de la Profetul lui Allah, aleihi sallam, care ar trebui să fie un exemplu pentru ceilalţi şi, deci, cum poate Vechiul Testament să menţioneze faptul că Profetul David, aleihi sallam, a comis adulter cu propriile lui fiice?! Nu are sens, nu are înţeles.

De multe ori, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, îi îndruma pe companionii săi, radhi Allahu anhum, să urmeze exemplele Profeţilor dinaintea lui, aleihum sallam.

Într-o relatare, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, i-a spus lui Othman, radhi Allahu anhu, care a devenit al 3-lea lider al Islamului: „Într-o zi, ai să fii liderul Islamului; iar dacă cineva întinde mâna să te omoare, comportă-te cu el precum fiul lui Adam, care a fost omorât. Nu-ţi întinde mâna să te răzbuni.”

Şi el, radhi Allahu anhu, a făcut exact aşa, pentru că Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a ştiut că dacă el ar fi făcut altfel, ar fi fost un dezastru pentru musulmani.

InshaAllah, începând cu numărul următor, vă vom prezenta povestea fiecărui Profet, aleihi sallam, al lui Allah Preaînaltul, începând de la Adam, aleihi sallam, până la ultimul, Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

Stăpânii Grădinii - de Ibn Kathir

~ tradus de Manar Manar ~

Allah Preaînaltul a spus:

„Noi i-am încercat pe ei (12), aşa cum i-am încercat pe stăpânii grădinii, când au jurat să adune roadele din ea dimineaţa, ~ Dar fără să lase nimic necules (13), ~ Şi s-a abătut peste ea o nenorocire de la Domnul tău, în vreme ce ei dormeau, ~ Iar dimineaţa era asemenea unui ogor cules. ~ Şi dimineaţa s-au strigat ei unii pe alţii. ~ «Purcedeţi devreme la ogoarele voastre, ca să culegeţi [roadele]!» ~ Şi au purces ei, zicându-şi unul altuia, mai mult în şoaptă: ~ «Să nu intre astăzi peste voi, în ea, nici un sărman!» (14) ~ Şi au purces devreme, hotărâţi să-i oprească, închipuindu-şi că vor fi în stare de aceasta (15), ~ Dar când au văzut-o, au zis ei: «Noi suntem cu adevărat rătăciţi, ~ Sau, mai degrabă, noi suntem lipsiţi [de roadele noastre]!» ~ A zis cel mai drept dintre ei (16): «Oare nu v-am zis eu să aduceţi mărire [lui Allah]?» ~ Au zis ei: «Mărire Domnului nostru! Noi am fost nedrepţi!» (17) ~ Şi s-au îndreptat unul către altul, aducându-şi mustrări. ~ Şi au zis ei: «Vai de noi! Noi am fost nelegiuiţi! (18) ~ Poate că Domnul nostru ne va da în schimb [ceva] mai bun decât ea! (19) Noi dorim să ne apropiem de Domnul nostru!» (20) ~ Aşa este chinul! (21) Iar chinul din Lumea de Apoi va fi şi mai mare! Dacă ei ar şti!”

(Surat Al-Qalam, 68:17-33)

Explicaţiile numerelor din paranteză:

12) Pe idolatrii de la Mecca.

13) Sau fără să rostească expresia *inshaAllah!* (Dacă vrea Allah Preaînaltul).

14) Nici un sărac.

15) Să-i împiedice pe sărmani să intre în grădinile lor.

16) Sau cel mai bun dintre ei, după o altă interpretare.

17) Nelăsând partea ce se cuvenea săracilor.

18) În hotărârea rea pe care am luat-o.

19) Ca urmare a căinţei şi întoarcerii noastre la El.

20) Pentru a ne ierta pe noi şi a ne compensa pentru ceea ce am pierdut.

21) Din această lume.

Acesta este un exemplu dat de Allah Preaînaltul politeiştilor din neamul Quraish, în care arăta că le-a făcut o imensă favoare, trimiţându-le pe marele şi onorabilul Profet Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam; dar ei l-au contrazis şi au respins mesajul cu care el, salla Allahu aleihi wa sallam, a venit.

Allah subhana wa ta'ala a spus:

„Nu i-ai văzut pe cei care au schimbat îndurarea lui Allah cu necredinţa (59) şi au adus neamul lor în casa pieirii (60), ~ În Gheena, în care o să ardă? (61) Şi ce rău sălaş!"

(Surat Ibrahim, 14:28-29)

Explicaţiile numerelor din paranteză:

59) Şi nu au crezut în Trimisul lor, care i-a chemat la binefacerea credinţei în Allah Cel Unic.

60) I-au împins la rătăcire, împreună cu ei, şi la pieire.

61) Gheena este casa pieirii, în care îi vor cuprinde flăcările.

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, a spus:

„Aceştia sunt politeiştii din neamul Quraish, care asemenea stăpânilor grădinii, aveau nenumărate fructe şi plante care s-au copt, şi venise momentul ca ele să fie culese. Astfel, El, subhana wa ta'ala, a spus: «...când au jurat» ei în secret «să adune roadele din ea, dimineaţa,» (când zice *ea* se referă la grădină), fără să fie văzuţi de cei săraci sau de cei în nevoie, şi să nu fie, astfel, forţaţi să le dea din ceea ce ei au cules. Aşa au jurat ei să facă, fără să spună **«inshaAllah»** (dacă Allah doreşte). Aşa că Allah Preaînaltul a trimis asupra grădinii lor un foc, care a mistuit tot în calea lui şi nu le-a mai lăsat nimic de cules. El, subhana wa ta'ala, a spus:

«Şi s-a abătut peste ea o nenorocire de la Domnul tău, în vreme ce ei dormeau, ~ Iar dimineaţa era asemenea unui ogor cules. ~ Şi dimineaţa s-au strigat ei unii pe alţii.», adică s-au trezit

dimineaţa strigându-se unii pe alţii şi zicând:

«Purcedeţi devreme la ogoarele voastre, ca să culegeţi [roadele]!», înainte ca vreun sărac sau vreun om aflat la nevoie să vină să ceară să le dea de pomană.

Povestea continuă astfel:

«Şi au purces ei, zicându-şi unul altuia, mai mult în şoaptă: ~ „Să nu intre astăzi peste voi, în ea, nici un sărman (meskin)!”»; şi aşa au căzut ei de acord. «Şi au purces devreme, hotărâţi să-i oprească, închipuindu-şi că vor fi în stare de aceasta (să-i împiedice pe sărmani să intre în grădinile lor)». După cum spune şi versetul, ei au plecat foarte hotărâţi, puternici şi cu intenţii rele.”

Ikrimah şi Ash-Shu’aib au spus:

„«Şi au purces devreme, hotărâţi să-i oprească,», nutrind rele sentimente împotriva celor sărmani. «Dar când au văzut-o», când au ajuns la grădină şi au văzut ce s-a întâmplat cu ea, «au zis ei: „Noi suntem cu adevărat rătăciţi,”»; ne-am abătut de la calea cea dreaptă. Apoi au continuat, spunând: «„Sau, mai degrabă, noi suntem lipsiţi [de roadele noastre]!”»; Allah subhana wa ta’ala ne-a privat de roadele muncii noastre, drept pedeapsă pentru intenţiile noastre necinstite. Şi «A zis cel mai drept dintre ei (sau cel mai bun dintre ei, după o altă interpretare)».”

Ibn Abbas, radhi Allahu anhu, Mujahid şi alţii au adăugat:

„Era vorba despre cel mai bun, cel mai echilibrat şi cel mai drept dintre ei. «„Oare nu v-am zis eu să aduceţi mărire [lui Allah]?”» şi să spuneţi o vorbă bună în locul a ceea ce aţi intenţionat să faceţi. «Au zis ei: „Mărire Domnului nostru! Noi am fost nedrepţi (Dhalimun)!” (nelăsând partea care se cuvenea săracilor). ~ Şi s-au îndreptat unul către altul, aducându-şi mustrări. ~ Şi au zis ei: „Vai de noi! Noi am fost nelegiuiţi (Taghun)!” (în hotărârea cea rea pe care au luat-o)»; ei au regretat şi s-au arătat îndureraţi când deja nu mai puteau face nimic şi şi-au mărturisit păcatul după ce au fost pedepsiţi şi după ce toată munca lor a fost în van.”

Se spunea că stăpânii acestei grădini ar fi fost fraţi şi că ar fi moştenit grădina de la tatăl lor, când acesta a îmbătrânit; iar el era un om foarte generos, care dădea foarte mult de pomană. Dar, când au intrat în posesia grădinii, copiii au negat tot ceea ce făcuse tatăl lor şi au intenţionat să-i priveze pe săraci de fructele acestei grădini. De aceea, Allah Preaînaltul i-a pedepsit şi a ordonat ca pomana să fie dată din fructe, de preferabil în ziua în care acestea au fost recoltate.

Allah subhana wa ta'ala a spus:

„...Mâncaţi din roadele lor, când ele rodesc, şi daţi dreptul din ele [dania] în ziua culesului, şi nu risipiţi, căci El nu-i iubeşte pe risipitori!"

(Surat Al-'An'am, 6:141)

Se spunea că ei erau din Yemen, dintr-un oraş numit „Darwan". Alţii au spus că erau din Abysinia. Dar Allah ştie cel mai bine de unde erau ei!

Allah Preaînaltul spune:

„Aşa este chinul!" (din această lume); în acest fel îi pedepsim Noi pe cei care nu Ne ascultă şi care nu arată milă faţă de creaţiile Noastre.

„Iar chinul din Lumea de Apoi va fi şi mai mare! Dacă ei ar şti!"

Această poveste se termină cu spusele lui Allah subhana wa ta'ala:

„Allah dă spre pildă o cetate (181): ea a fost în siguranţă şi în linişte, venind spre ea cele de trebuinţă pentru vieţuire, din toate părţile, cu prisosinţă; apoi ea s-a arătat nemulţumitoare faţă de binefacerile lui Allah (182) şi Allah a făcut-o să guste veşmântul foametei şi spaimei, [ca pedeapsă] pentru ceea ce au săvârşit [locuitorii ei]. ~ Şi a venit la ei un trimis din mijlocul lor (183), însă ei l-au socotit mincinos (184) şi i-a lovit pe ei osânda (185), pentru că ei au fost nelegiuiţi (186)."

(Surat An-Nahl, 16:112-113)

Explicaţiile numerelor din paranteză:

181) Unii comentatori asimilează această cetate cu Mecca (vezi Ibn Kathir).

182) Locuitorii acestei cetăţi au tăgăduit binefacerile lui Allah Preaînaltul, cea mai mare dintre acestea fiind trimiterea Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, la ea.

183) Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam.

184) Respingând propovăduirea lui.

185) Foametea, spaima şi moartea, care i-au învăluit ca nişte veşminte.

186) Faţă de ei înşişi, pentru că nu au crezut.

Se spune că acest caz a fost un exemplu şi a fost revelat pentru oamenii din Mecca. Şi cu adevărat nu este nici o contradicţie în acest sens.

Allahu Alam

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

Povestea mea de credinţă, pentru prima dată povestită şi scrisă

~ de Angela Nour ~

As salam aleikum wa rahmatullahi wa barakatuh.

Mă numesc Angela Nour şi sunt din Brăila. Allah Preaînaltul e Mare şi are grijă de credincioşii Lui!

Povestea mea de credinţă începe din copilărie. Am fost crescută de bunica de mic copil, şi tot de atunci mă rog la Dumnezeu, fiind cu frică de El; împreună cu bunica mea, mă rugam Lui. Ea îmi mai povestea şi despre Isus, aleihi sallam, eu fiind mică, nu înţelegeam şi întrebam:

„Câţi Dumnezei sunt?"

Iar bunica îmi spunea mereu că Dumnezeu este Unul singur.

Nu mult după aceea, am început să-mi pun întrebări. Cred că eram prin clasa a treia. Mergeam la şcoală şi mă rugam lui Dumnezeu. În drumul meu vedeam ridicate, în curţile oamenilor, cruci, iar eu mă închinam, aşa cum fusesem învăţată; dar nici nu făceam bine câţiva paşi, că şi căzdeam. Când era toamnă sau iarnă, mă murdăream toată de noroi, mă spălam la canalul şcolii şi, udă cum eram, mergeam în clasă. Acest lucru s-a repetat de câteva ori, iar eu în acest timp mă rugam zi şi noapte şi mă în-trebam:

„De ce, Doamne, toate acestea când eu mă închin, şi chiar şi lecţiile învăţate le uit?"

Într-un târziu, am visat că trebuie să mă rog la Dumnezeu Cel Mare, dar să nu îmi mai fac cruce; şi de atunci nu-mi mai făceam cruce şi totul mergea mai bine.

Înainte de revoluţia din 1989, mi s-a arătat în vis cum pe cer era o armată mare, iar o voce îmi spunea:

„Va fi un război al copiilor; va fi foarte greu, şi pe posturile de televiziune va fi muzică populară."

Eu mă întrebam ce posturi,

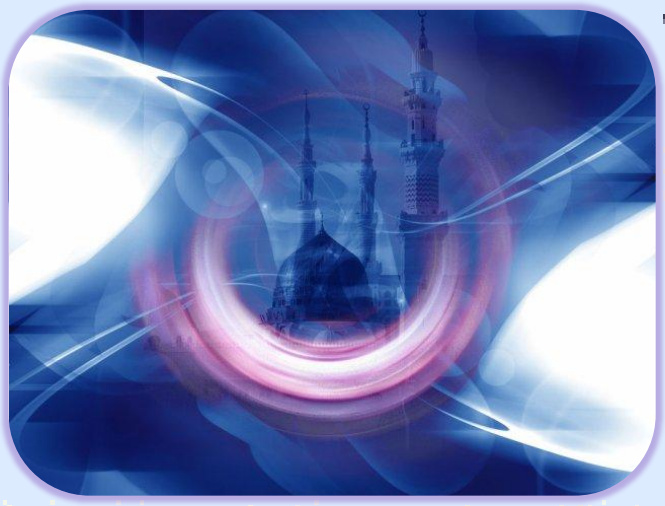

căci noi aveam doar unul singur.

Nu după mult timp a fost revoluţia. Au murit mulţi copii, iar pe mine acest lucru m-a cutremurat, căci s-a adeverit ceea ce am visat, inclusiv programele de televiziune care difuzau muzică populară.

După mai mulţi ani, am vrut să merg într-o comună învecinată, la adventişti, căci ei nu-şi fac cruce. Mă gândeam că aceea este religia adevărată. Primarul comunei m-a văzut şi m-a certat, spunându-mi că nu am ce căuta acolo. Azi consider că era un semn de la Dumnezeu, că locul meu nu era acolo.

După vreo trei ani, în vis mi s-a arătat pe cer un scris şi o voce îmi spunea:

„Aceasta este religia adevărată, dacă vrei să ştii.”

Scria în partea de răsărit, într-o limbă străină, ceva precum limba chineză (aşa consideram eu atunci) şi îmi spuneam:

„Te rog, Doamne, scrie-mi în română, căci nu ştiu citi în această limbă.” Dar o voce mi-a spus:

„Ai răbdare; va veni timpul când vei şti.”

Au trecut câţiva ani şi am plecat la muncă în Turcia, cu

copiii şi cu soţul şi am revăzut acel scris din vis. Nu vă pot spune ceea ce am simţit. A fost un amalgam de emoţii, dragoste, frică şi furnicături. Nici nu ştiu, se învârtea lumea cu mine, pământul îmi fugea de sub picioare. Nu am ştiut să întreb ce înseamnă acel scris, dar după ce am învăţat limba, am întrebat şi mi s-a răspuns că este scris: „Bismilleh Ar-Rahman Ar-Rahim.” Atunci mi-am dat seama că adevărata religie este **ISLAMUL.**

Puţin câte puţin, am început să citesc Coranul. După aceea, au urmat multe vise de atenţionare: de a mă feri de ceva sau de a nu merge undeva.

În august 1999, când a fost cutremurul în Turcia, noi eram acolo. În acea dimineaţă (nu îmi amintesc ora, dar cred că era trei sau patru), am văzut în vis un Înger, aleihi sallam, care bătea tare în geam şi-mi spunea: *„Trezeşte-te!”*

M-am trezit şi nu înţelegeam nimic din vis, dar în câteva minute a început cutremurul. Atunci am înteles că acel Înger,

aleihi sallam, venise să mă atenţioneze asupra pericolului.

Fiul meu cel mic lucra la o brutărie, departe de noi, şi imediat după cutremur, speriată şi disperată fiind, am plecat să-mi sun băiatul. Trebuia neapărat să ştiu ce face şi dacă e bine. La telefonul public era o coadă foarte mare, cu toate că telefonul nu funcţiona. Am cerut şi eu voie să încerc să sun; la mine a funcţionat. Oare Bunul Dumnezeu a simţit dragostea mea de mamă? Sunt sigură că aşa a fost, alhamdulilleh.

La sfârşitul anului ne-am hotărât să nu ne mai întoarcem în Turcia, ca să nu ne prindă sfârşitul lumii acolo. Şi iarăşi am avut un vis: eram lângă o apă mare şi auzeam o voce care îmi spunea:

„Nu va fi acum sfârşitul, va fi atunci când vor fi toate electronice; şi atunci va fi vai de noi.”

Pe atunci nu prea ştiam de atâtea electronice, dar când va veni timpul ce vom face? Eu fugeam de frica acelei ape, ca să nu mă ajungă, dar vocea îmi spunea: *„Când te vei întoarce acasă, în România, aceasta va fi plină de ape.”*

Am văzut şi am mai auzit în vis de tsunami şi tot în acel vis am auzit că va veni un război dinspre Rusia.

Am venit în ţară şi nu am

mai plecat. Mă rugam să nu se întâmple ceea ce am visat, dar când am văzut atâtea inundaţii, m-am speriat, îngrozindu-mă că toate acestea erau precum în visul meu.

Rămasă în ţară, am început să mă rog aşa cum ştiam, şi mai mult, am început să ţin post încă din 1999, chiar dacă nu eram musulmană.

Apoi am găsit moscheea din Brăila, unde i-am întâlnit pe domnul Hogea Mahmut şi pe soţia sa, Bedia - nişte oameni deosebiţi. Voiam neapărat să mă convertesc cât mai repede, iar domnul Hogea Mahmut m-a trimis la Constanţa, la Muftiu, iar de acolo m-au trimis la Măcin. Aici am fost de câteva ori şi mereu mi-au spus să revin. Operată fiind, am trecut Dunărea de câteva ori, dar venind iarna, mi-a fost frig şi nu am mai putut merge la Măcin.

M-am aşezat la calculator şi am început să caut pe internet. În căutările mele, am găsit-o pe sora Meryem, din Turcia. Apoi, mă ru-

gam lui Allah subhana wa ta'ala să-mi dea pe cineva care să mă ajute, să mă îndrume să mă pot converti cât mai repede, deoarece fiind bolnavă, îmi era frică să nu mor aşa.

În căutările mele perseverente, am găsit un nume pe internet, pe care l-am asociat cu Îngerul Jibril, aleihi sallam: Gabriela, un nume drag mie. I-am trimis o cerere de prietenie, pe care ea mi-a acceptat-o, alhamdulilleh. Am conversat puţin, m-a ascultat cu atenţie şi mi-a promis că o să mă ajute. Astfel, m-a adăugat în conferinţele pe care dânsa le ţinea cu mai multe surori, m-a învăţat ceea ce trebuia să ştiu, şi aşa am început să cunosc rugăciunile pe de rost. Mă gândeam că n-o să le pot învăţa, însă mă rugam lui Allah Preaînaltul să mă ajute să le învăţ şi să le ţin minte.

Într-o noapte, am auzit o voce care îmi spunea:

„Te-am acceptat, dar tu trebuie să înveţi în continuare."

M-am trezit speriată, nu ştiu de ce m-am uitat la mâna dreaptă, iar în palmă era imprimat cuvântul „ALLAH". Am făcut o poză, dar nu se înţelegea prea bine.

După un timp, când m-am simţit mai bine, sora Gabriela mi-a făcut legătura cu domnul Bari Nerdin, iar vineri dimineaţa, în 18.03.2011, am plecat cu copiii şi nepoata spre Constanţa. Sunt foarte fericită pentru faptul că părinţii, copiii şi nepoţii îmi sunt alături mereu.

Aveam mari emoţii, nevenindu-mi să cred că, în aceea zi, voi fi musulmană, în religia adevărată pe care Allah Preaînaltul mi-o revelase în vis, cu mulţi ani în urmă. Parcă zburam de fericire, parcă nu mai ajungeam, frisoanele mă cuprindeau; odată-mi era frig, odată cald.

Am ajuns cu bine la Constanţa, unde m-a aşteptat domnul Bari Nerdin şi cu soţia sa, doamna Nillu. Nişte oameni minunaţi, cu un copilaş frumos, mashaAllah.

Am mers la moschee, una mare şi frumoasă, unde am fost primiţi cu multă căldură şi credinţă.

Am ascultat predica, care

parcă mă ducea pe ţărmuri de vis când o auzeam, iar inima parcă îmi ieşea din piept.

Sora Nillu, foarte drăguţă şi amabilă, m-a întrebat dacă am emoţii şi i-am răspuns că emoţiile mele sunt enorme. Astfel, i-a spus domnului Nerdin, care a mai amânat puţin. Ca să ne acomodăm, am ieşit în oraş, unde am discutat despre credinţă şi ne-am cunoscut mai bine. Allah subhana wa ta'ala să fie mulţumit de ei şi să-i binecuvânteze!

Ne-am întors la moschee, unde mi-au revenit emoţiile, însă nu mai simţeam nici o boală. Domnul imam mi-a vorbit despre credinţă şi aşa mi-au trecut emoţiile. Am spus Shahada alături de copiii şi nepota mea, iar de atunci mă simt bine, uşoară şi împăcată sufleteşte cu mine însămi.

Aşa au decurs câţiva ani din viaţa mea, până am devenit cu adevărat musulmană, cu toate că eu mă consideram că sunt, cu mai bine de 10 ani în urmă.

După aceea, mi-am dorit mult să o cunosc pe cea care a fost alături de mine sufleteşte şi m-a îndrumat. Alhamdulilleh, Allah Preaînaltul m-a ajutat să o cunosc în persoană (îmi doream din suflet, dar nu credeam că e posibil acest lucru). Însă am ajuns la concluzia că ceea ce îţi doreşti din suflet, dacă este pentru binele tău, ţi se îndeplineşte!

Am cunoscut-o pe învăţătoarea şi îndrumătoarea noastră, sora de suflet, căreia poţi să-i spui ce te doare, şi ea găseşte vindecarea, prin bunele îndrumări pe care ni le dă spre credinţa cea adevărată. Jazak Allahu Khair, doamna Gabriela, alhamdulilleh că Allah Preaînaltul mi-a scos în cale asemenea oameni minunaţi, cu credinţă mărită, şi vreau să vă transmit că „Vă iubesc întru Allah, cu adevărat!".

Într-o dimineaţă îmi era rău şi, stând întinsă pe pat, am aţipit. Deodată, am auzit o voce care mi-a spus: „Trezeşte-te la rugăciunea de Fajr, căci în fiecare dimineaţă am să-ţi pun o floare." Şi am văzut o floare frumoasă în glastră, parcă era o violetă. Am mai avut multe vise care s-au adeverit, dar care nu au legătură directă cu credinţa. Eu nu fac altceva decât să vă spun ceea ce am visat, adevărul.

Într-o noapte, am stat mult pe Messenger şi am vorbit cu o soră mai tânără. I-am spus că nu vreau să o plictisesc, iar în noaptea aceea am visat-o că îi spunea altei surori că nu mai scapă de mine. Dar nu e nimic, eu chiar vă iubesc pe toate în numele lui Allah subhana wa ta'ala, cum şi Allah Preaînaltul ne iubeşte pe noi, şi cu bune şi cu rele; şi dacă nu iertăm, cum să fim şi noi iertaţi?

Pe când eram creştină, de un Crăciun am zugrăvit unei prietene bucătăria. Ea a vrut să îmi dea să mănânc, însă fiind o zi de vineri, zi în care eu ţineam post, am refuzat, explicându-i că postesc. Ea mi-a răspuns: „Eeee, mănâncă ce ţi-a dat Dumnezeu!" I-am zis eu: „Vai, nu spune aşa." La începutul următoarei săptămâni, le-a sărit blocul în aer (de la o scurgere de gaze). Nu vă puteţi da seama ce tare m-am speriat, auzind acestea. Ea era cu copilul de mână; acesta nu a păţit nimic, dar ea era toată arsă, fiind dusă la terapie intensivă. Fiind acolo, nu am putut să merg la ea să o văd două zile. Am aşteptat duminica, dar în noaptea de sâmbătă am visat-o la geam, bătând şi ţipând să o iert. Era cu buzele arse şi cu degetele mâinilor îndoite, şi ţipa după ajutor… aşa cred.

Când am mers la ea în vizită, era aşa cum o văzusem în vis. Din păcate, după plecarea mea,

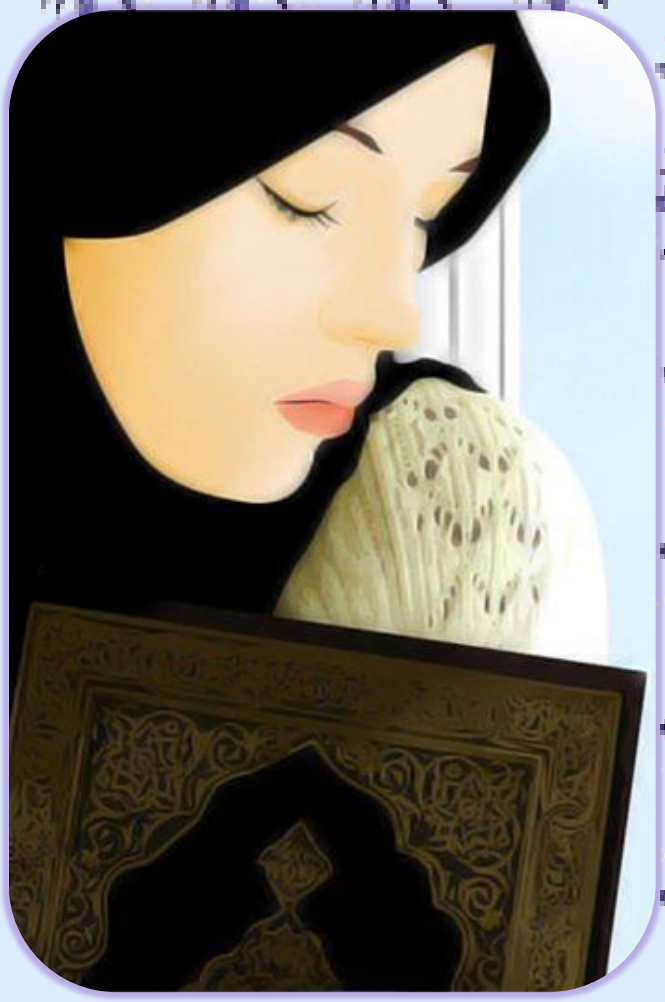

ea a murit (eu toată această poveste am asemănat-o cu lipsa de credinţă).

Nu pot încheia până nu vă mai povestesc un vis pe care l-am avut: într-o noapte, am visat că nu purtam hijab, şi am auzit o voce zicând că celor care nu poartă hijab o să le arate El lor! De atunci, port hijab mereu.

Scumpele mele surori, nu vreau să vă reţin atenţia prea mult cu viaţa mea, căci dacă aş pune-o pe hârtie, începând din copilărie, ar plânge şi frunza şi iarba. Dar numai Allah Preaînaltul ştie, şi alhamdulilleh că m-a îndrumat din fragedă copilărie şi că m-a ajutat mereu, chiar şi atunci

când am rămas singură cu trei copilaşi. I-am crescut cum numai Allah subhana wa ta'ala ştie, şi toată lumea se mira de unde am eu atâtea. Dar ei nu se gândesc că mila lui Allah Preaînaltul este cea mai mare.

Dragi surori, nu ştiu cât de credibilă sunt în faţa voastră, dar nu mi-aş permite să spun decât ceea ce am visat, văzut şi trăit. Şi ar mai fi multe, dar mă opresc aici.

Allah subhana wa ta'ala să vă lumineze calea, mintea şi, inshaAllah, să fie alături de noi în Ziua de Apoi, să ne ferească să fim vreascurile Iadului. Să ne dea puterea să trecem peste toate neînţelegerile şi preocupările care ne chinuie permanent în această lume şi să ne dea înţelepciune.

Allah Preaînaltul să fie mulţumit de toţi colaboratorii Revistei Annisaa, să aibă viaţă lungă, sănătate, putere de muncă şi multă pace în suflet.

Cu respect şi multă dragoste, sora voastră, Angela Nour.

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

Istoria celor o mie de dinari împrumutaţi

~ de Gabriela Gharabli ~

Această întâmplare s-a petrecut într-o epocă pe care numai Allah Preaînaltul o cunoaşte. Şi ne întrebăm noi: care timp? Nu contează când s-a petrecut, important este să tragem învăţămintele din această istorisire. Ea a avut loc între fiii lui Israel, după cum ne-a fost raportat.

Un om avea nevoie de o sumă de o mie de dinari; şi cine putea să îl ajute, decât fraţii săi musulmani!?

A început să întrebe cine poate să-i împrumute această sumă de bani. A zis unul dintre fraţii săi:

„Nu este nicio problemă, eu ţi-i pot da împrumut, fără să-ţi iau dobândă; dar să-mi aduci martori, pentru că vreau să avem martori pentru acest împrumut."

Nu este nici o greşeală în acest lucru, este dreptul lui de a cere aşa ceva.

Cel care voia banii a spus:

„Allah Preaînaltul este Martorul nostru. El este Cel care ne ţine pe noi."

Atunci omul i-a zis:

„Allah este cel mai bun Martor!"

El a acceptat acest Martor şi a zis în continuare:

„Adu-mi o persoană care să-mi garanteze că-mi va da el banii, dacă tu nu mi-i vei da."

Atunci, cel care a cerut banii a spus:

„Nu am nici un garant, Garantul meu aste Seniorul Lumilor."

Omul i-a zis:

„Allah subhana wa ta'ala îmi este suficient ca Martor şi ca Garant."

El, subhana wa ta'ala, este Cel care ne-a cerut şi ne-a îndrumat ca, atunci când facem un împrumut, să-l scriem. Dar acest om care vrea să facă bine şi cu acel om căruia i se face bine sunt siguri că sunt buni musulmani mumini, şi fiecare dintre ei a acceptat condiţiile.

I-a dat cei o mie de dinari până în ziua numită ziua J, cerându-i ca în această zi să-i înnapoieze banii săi, iar el i-a răspuns:

„Cu permisiunea lui Allah Preaînaltul.”

Acest om care împrumutase suma de bani trăia într-un sat învecinat, dincolo de fluviu; deci satele lor erau despărţite de acest fluviu. Locul unde trebuia să se întâlnească pentru a înnapoia banii era pe malul fluviului, unde şi-au stabilit un punct de reper, ca loc de întâlnire.

Omul i-a spus:

„Nu o să fie nici o problemă, şi Allah subhana wa ta’ala îmi este martor!”

Omul care stătea dincolo de fluviu a adunat banii pe care trebuia să-i înnapoieze, iar când a venit ziua J, a aşteptat să vină o barcă, pentru a traversa râul. Dar această barcă nu mai venea, şi nu găsise nimic cu care să ajungă de cealaltă parte a râului, tocmai în acea zi, ziua de rambursare a banilor.

Acesta a fost voia lui Allah Preaînaltul!

În fiecare zi erau bărci care travesau, în afară de acea zi J.

Ce să facă? Ce putea să facă? Ce putem noi să facem, dacă aceasta a fost voinţa lui Allah Preaînaltul ?

Dar el, fiind cu frică de Allah subhana wa ta’ala, a vrut să se ţină de cuvânt şi să returneze suma de bani împrumutată.

Ce să facă? Ce putea să facă?

Era din ce în ce mai agitat, mai ales când vedea că soarele merge spre apus. *Ce să facă?*

Acest om voia să returneze datoria sa, iar celălalt om aştepta să-i fie rambursaţi banii; şi nici un mijloc de transport, nici o barcă nu se arăta, să-l poată trece apa.

Ştiţi voi ce a făcut el?

Pentru că era cu frică de Allah Preaînaltul, el a sperat că Allah subhana wa ta’ala nu-l va lăsa, şi a căutat o bucată mare de lemn; l-a scobit, făcându-i o gaură, a băgat cei o mie de dinari înfăşuraţi într-o bucată de piele, pe care a scris următorul mesaj:

„Aceşti bani aparţin omului cutare, iar azi trebuie să-i returnez. Şi implor ajutor de la Allah subhana wa ta’ala şi mă las în voia Lui, sperând ca suma aceasta de o mie de dinari să ajungă la fratele meu, care mi i-a împrumutat.”

A pus banii cu mesajul său în gaura scobită în lemn, a închis cum a putut el mai bine acea gaură şi a aruncat bucata de lemn în apă, lăsându-se în voia lui Allah Preaînaltul.

Omul care aştepta banii în partea cealaltă a apei îşi spunea:

„Companionul meu nu a venit, iar eu nu pot să dovedesc împrumutul, neavând nici un martor şi nici un garant, care să-mi ramburseze banii în locul lui. Unde sunt banii mei? Nu este nimic de făcut."

Când soarele a apus, el a înţeles că companionul său nu va mai veni. S-a hotărât să se întoarcă la familia sa, fără cei o mie de dinari, gândindu-se că aceşti bani sunt pierduţi. Când dădu să plece, văzu o bucată de lemn, pe care apa o aduse până la mal. Şi-a zis că decât să meargă cu mâinile goale acasă, mai bine ia cu el acea bucată de lemn, să se încălzească şi să prepare mâncare la focul ei. Dar, când a ridicat bucata de lemn, s-a gândit că pentru a se putea folosi de ea trebuie să o taie, aşa că s-a apucat de tăiat. Cum tăia din ea, se apropia de pachetul care era ascuns în lemn. La un moment dat, îl găsi şi se întrebă:

„Ce o fi cu acest mic pachet?"

Îl deschise şi găsi cei o mie de dinari şi mesajul scris pe acea

bucată de piele, care îi era adresat lui, în care fratele lui în Islam se dezvinovăţea în faţa lui Allah Preaînaltul.

„Şi aceia care păzesc ceea ce li se încredinţează, precum şi legământul lor,"

(Surat Al-Ma'arij, 70:32)

Pentru că el a fost corect, pentru că şi-a respectat angajamentul, Allah subhana wa ta'ala nu l-a lăsat. Aşa cum i-a fost lui ruşine de Allah Preaînaltul, aşa El, subhana wa ta'ala, a fost Drept faţă de el, ajutându-l şi nelăsându-l să fie înşelat în buna sa credinţă.

Omul care luase împrumutul era hotărât să adune încă o mie de dinari, pentru a-i rambursa fratelui său musulman, gândindu-se că poate banii nu au ajuns la el, şi îi era mare ruşine. După ce a adunat încă o dată cei o mie de dinari, a urcat în prima barcă şi a traversat fluviul, mergând să îl întâlnească pe companionul său, de la care luase împrumutul.

A început să se scuze de în-

târziere şi i-a dat cei o mie de dinari, strânşi a doua oară. Dar omul care i-a dat banii i-a zis: „Nu ai trimis tu nimic înainte de asta? Nu ai trimis tu cei o mie de dinari înainte? ”

El a zis: „Ba da, am trimis cei o mie de dinari în interiorul unei bucăţi de lemn, pe care am lăsat-o să plutească pe apă şi mi-am pus încrederea în Allah Preaînaltul; dar nu am ştiut ce s-a întâmplat după aceea.”

El a zis: „Am veşti bune pentru tine. Allah Preaînaltul m-a îndrumat ca să ridic acea bucată de lemn care a traversat apa şi aşa am dat peste banii trimişi de tine. Allah subhana wa ta’ala ţi-a îndeplinit dorinţa. Ia-ţi înapoi cei o mie de dinari pe care i-ai adus cu tine, căci eu mi-am primit cei o mie de dinari ai mei.”

„Şi aceia care păzesc ceea ce li se încredinţează, precum şi legământul lor,”

(Surat Al-Ma’arij, 70:32)

Câţi oameni, în ziua de azi, împrumută bani şi nu îi mai restituie? Câţi oameni au grijă de banii lor? Ce să mai vorbim de banii altora?! Câţi oameni profită de banii altora, cu toate că nu au nici un drept asupra lor?

Dar acest om a fost cinstit şi cu frică de Allah subhana wa ta’ala, iar Allah Preaînaltul i-a răspuns:

„Însă aceia care sunt cu grijă faţă de cele încredinţate şi faţă de făgăduinţa lor ~ Şi cei care veghează la Rugăciunea lor, ~ Aceia sunt moştenitorii, ~ Cei care vor moşteni Firdawsul, şi ei în el vor sălăşlui.”

(Surat Al-Mu’minun, 23:8-11)

Să învăţăm din ceea ce Coranul şi Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, ne învaţă; lucrurile acestea măreţe, pe care trebuie să le facă fiecare musulman cu frică de Allah Preaînaltul.

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

Depresia - punctul de vedere al Islamului, privind această stare covârşitoare

~ de Gabriela Guettat ~

Mai întâi de toate, este bine să definim şi apoi să analizăm, din punct de vedere medical, ce este această stare doborâtoare.

Definiţie: ***Depresia*** (de la latinescul „depressio” = coborâre, afundare) constituie un fenomen psihopatologic, caracterizat prin pierderea sau scăderea interesului în diverse acţiuni, dispoziţie depresivă (tristeţe, deznădejde, lipsa speranţei, descurajare).

Depresia este o tulburare a stării afective, care duce la apariţia tristeţii sau a pierderii speranţei, pentru o perioadă îndelungată de timp. Fiind mai serioasă decât un simplu episod de tristeţe, de supărare sau decât o scădere temporară a energiei, depresia poate avea un impact semnificativ asupra bucuriei de a-ţi trăi viaţa, asupra capacităţii de muncă, asupra stării generale de sănătate şi asupra persoanelor apropiate.

Depresia se manifestă diferit de la o persoană la alta. Unii se simt „dărâmaţi” pentru o perioadă lungă de timp, în timp ce la alte persoane trăirile de depresie vin şi pleacă. În cazul în care o persoană are episoade scurte de depresie uşoară, aceasta poate fi capabilă să îşi continue viaţa profesională şi să facă faţă activităţilor cotidiene. Totuşi, dacă persoana în cauză nu urmează o formă sau alta de tratament pentru depresie, este supusă riscului de a deveni din ce în ce mai depresivă sau de a se îmbolnăvi fizic. În cazurile severe de depresie, persoana respectivă poate ajunge la incapacitatea de a comunica, la incapacitatea de a efectua activităţile de rutină şi chiar la suicid. În aceste cazuri, consultul unui specialist şi urmarea unui tratament sunt esenţiale.

Persoanele cu depresie pot fi refractare la ideea de a căuta ajutor, deoarece consideră că acest lucru este o dovadă de slăbiciune personală sau un defect de caracter, sau cred că trebuie să fie capabili să iasă singuri din această stare.

Astăzi se ştie că depresia, ca şi orice altă afecţiune medicală, are o bază biologică şi chimică. Tratamentul depresiei este sigur şi de regulă eficace, chiar şi în cazul persoanelor cu depresie severă.

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a cerut întotdeauna de la Allah subhana wa ta'ala să-l protejeze împotriva grijilor şi tristeţii, spunând:

„O, Allah, caut refugiu la Tine împotriva grijilor şi a tristeţii, neputinţei şi lenii, lăcomiei şi laşităţii."

(relatat de Bukhari şi Muslim)

Depresia este o stare tristă de gândire, al unui sentiment de non valoare. Ea poate fi rezultatul unei furii împotriva propriei persoane sau împotriva altcuiva, o supărare neexprimată, un eşec, o frustrare.

Depresia, din păcate, este o boală mortală, care poate răni corpul într-un mod foarte intens, cronic, şi-l poate distruge ireversibil, depărtându-l de toate relaţiile. Aceste depresii fac oamenii să se gândească la sinucideri şi uneori chiar duc la acţiuni sinucigaşe.

În timpul acestei supărări depresive, persoanele se manifestă prin depresii verbale, psihice, sau se delasă total.

Atunci când depresia s-a constituit lent, supărarea are o manifestare mai puternică. Ea poate fi rezultatul unei pierderi financiare, afective sau chiar al unui eşec profesional sau şcolar.

Metoda de a lupta împotriva depresiei este o afacere controlată de **nafs** (spirit). Trebuie să realizăm că nu noi suntem cei care controlăm destinul nostru.

Multe eşecuri, multe dificultăţi, au ca scop a ne învăţa lecţii de viaţă.

Trebuie să ştim că Cineva controlează trecutul, prezentul şi viitorul nostru. Califul Ali a zis: „Ceea ce face ca eu să cred în Dumnezeu este faptul că, după ce am făcut tot ce este posibil omenesc pentru ca lucrurile să meargă, ele nu au mers aşa cum am crezut că vor merge, făcându-mă, de fapt, să cred că Altcineva are

controlul situaţiei, şi nicidecum eu."

Atunci când îi sfătuim pe copiii noştri adolescenţi, îi învăţăm şi îi încurajăm să facă bine şi să evite greşelile; iar cei care nu ascultă, sigur vor fi confruntaţi cu probleme.

Este uman să fii trist, dar nu este necesar să ajungi la deprimare, gândind: „Nu sunt un bun părinte."

Noi vom fi întrebaţi pentru lucrurile care le putem face, pe care ştim să le facem şi pe care trebuia să le facem, pentru lucrurile care sunt la îndemâna noastră. Remediul depresiei la un musulman este **speranţa**. Allah Preaînaltul a interzis să renunţăm.

„...Domnul vostru va întinde mila Sa asupra voastră şi vă va orândui lucrurile voastre în linişte şi tihnă."

(Surat Al-Kahf, 18:16)

De asemenea, pentru cel depresiv nu are importanţă nivelul deznădejdii, furiei, frustrării pe care o simte, sau ceea ce simt persoanele dragi lui; rezultatul este la fel de mare şi de dureros. Noi nu trebuie să îl abandonăm şi nici să abandonăm speranţa că vom găsi pentru el, inshaAllah, „lumina de la capătul tunelului".

Cea mai mare speranţă trebuie să fie în mila din partea Creatorului nostru. Cel care a pierdut bunuri materiale, care speră şi are încredere în Mila lui Allah Preaînaltul, va înlocui pierderile cu lucruri mult mai bune.

Cel care a pierdut pe cineva drag lui trebuie să spere că-l va revedea în Viaţa de Apoi.

Speranţa este remediul care ne permite să rămânem în viaţă, contrar tuturor greutăţilor, şi care ne dă posibilitatea să mergem mai departe, spunând: „Prinde-te", adică „Prinde-te de coarda **speranţei**."

Tristeţea nu este contrară naturii omului. Ea este un sentiment normal, care apare în urma unor situaţii sau evenimente neplăcute, triste sau dureroase.

Chiar Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, era trist atunci când privea la situaţia oamenilor care nu l-au ascultat, neacceptând mesajul său prin care anunţa Unicitatea lui Allah subhana wa ta'ala.

„Tu, [Mohammed], nu călăuzeşti pe cine-ţi place, ci Allah călăuzeşte pe cine voieşte şi El îi cunoaşte mai bine pe cei ce se lasă călăuziţi."

(Surat Al-Qasas, 28:56)

În timpul depresiei apare obscuritatea, dar **speranţa** face inima să lumineze cu toată puterea, şi vede mult mai departe care este cauza suferinţelor.

Dacă am şti că nu putem să vedem ziua de mâine, am cădea în depresie. Dar atunci când avem **speranţa** că ziua de mâine o să fie mai bună ca cea trecută, cu mai multe împliniri, cu mai multe bucurii, cu o mai mare dragoste pentru familie, pentru prieteni, pentru cei dragi nouă, atunci adormim cu linişte în suflet şi cu faţa spre Allah Preaînaltul.

Trebuie să mulţumim Creatorului nostru, pentru că ne dă speranţa iubirii, că avem puterea iertării şi că putem să găsim pacea sufletească şi încrederea în Allah Preaînaltul şi, mai ales, că noi putem simţi această apropiere de El, prin rugăciuni şi dua-uri.

~ Va urma, inshaAllah ~

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

Răspundeţi la întrebări

~ de Melek Cherim ~

Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, avea cele mai bune *akhlaq* (maniere).

Răspunde la următoarele întrebări şi vei afla cât de manierat poţi fi şi tu...

1. Ce ar trebui să facem atunci când aflăm că vecinul nostru este bolnav?

a) Să dăm volumul mai tare la televizor;

b) Să mergem să-l vizităm;

c) Să nu facem nimic.

2. Când cineva vorbeşte urât despre o altă persoană, în absenţa acesteia, ce ar trebui să facem?

a) Să ascultăm cu atenţie la ce se vorbeşte şi să participăm şi noi la discuţie;

b) Să nu spunem nimic, dar să ascultăm vorbele celorlalţi;

c) Să plecăm, fără să ascultăm discuţia celorlalţi.

3. Atunci când suntem într-un mijloc de transport şi cineva în vârstă urcă, ce ar trebui să facem?

a) Să ne ridicăm şi să-i oferim acel loc;

b) Să ne facem că nu observăm şi să privim în altă parte;

c) Să-i zâmbim politicos, dar să nu ne ridicăm din locul nostru.

4. Ce ar trebui să facem atunci când ne mâncăm pachetul la şcoală şi observăm că există colegi care nu au ce mânca?

a) Mâncăm fără să ne pese de ceilalţi;

b) Împărţim şi puţinul pe care îl avem cu ceilalţi;

c) Îi rugăm pe ceilalţi colegi să-şi împartă ei pachetele, pentru a ne rămâne nouă mai mult.

5. Dacă observăm că cineva se împiedică pe stradă şi cade, ce ar trebui să facem?

a) Să râdem de el;

b) Să nu facem nimic;

c) Să mergem să-l ajutăm.

6. Când strănutăm, ce ar trebui să facem?

a) Să punem batista la gură şi să spunem „Alhamdulilleh!”;

b) Să strănutăm în faţa cuiva, fără să ne acoperim gura;

c) Să spunem „Bismilleh”.

7. Ce ar trebui să facem atunci când mama ne roagă s-o ajutăm cu ceva?

a) Să continuăm să ne jucăm şi să ne prefacem că nu o auzim;

b) Să venim imediat ce ne cheamă şi să o ajutăm cu ceea ce ne roagă;

c) Să dăm volumul mai tare la televizor.

8. Ce ar trebui să facem când auzim Adhanul, înainte de ivirea zorilor?

a) Să ne ridicăm şi să ne pregătim pentru rugăciune;

b) Să dormim în continuare;

c) Să spunem că vom face rugăciunea atunci când ne vom trezi.

9. Ce vom face când vom promite ceva unui frate de-al nostru?

a) Nu ne vom ţine promisiunea;

b) Ne vom ţine promisiunea;

c) Vom uita de promisiunea făcută.

10. Atunci când suntem supăraţi şi furioşi, ce ar trebui să facem?

a) Să ţipăm şi să ne înfuriem şi mai tare;

b) Să ne luptăm;

c) Să spunem: „Audhu billeh min aş-Sheitan rajim”.

Răspunsurile corecte le veţi găsi, inshaAllah, în numărul următor al Revistei Annisaa.

Răspunsurile corecte la întrebările „Animalele din Cartea Sfântă a Islamului”, din numărul 14 al revistei:

1 – A; 2 – C; 3 – B; 4 – B; 5 – B; 6 – A; 7 – A; 8 – A; 9 – B; 10 – A.

Răspunsurile corecte la „Careul educativ”, din numărul 14 al revistei:

1 – KAABA; 2 – KHADIJA; 3 – ABD; 4 – ALLAH; 5 – ABDULLAH; 6 – MEDINA; 7 – ELEFANTULUI; 8 – ALAQ; 9 – ARABA; 10 – HIRA.

بِسْمِ اللهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ

Un bun comportament al unui micuţ musulman
„Să nu ne batem joc”

~ de Ionela Noour ~

Odată micul dejun înghiţit, Hisham ieşi în grădină, să se joace cu micul său prieten, un papagal.

Papagalul aruncă o mingiuţă lui Hisham, dar amicul nostru, micuţul musulman, vrând să prindă mingea, căzu într-o băltoacă.

Papagalul îi spuse:

„Ha, ha, ha, ai căzut şi te-ai murdărit din cap până în picioare.”

Hisham îi răspunse:

„Opreşte-te şi nu mai râde de mine, nu este frumos! Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam, a spus: «Nu trebuie să răneşti inimile.»”

Papagalul spuse:

**„Aţi înţeles?
Niciodată să nu râdem
de cineva, pentru că am
putea răni acea
persoană, şi aceasta să
se supere pe noi.”**

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

Primăvara în culori pastel

~ de Norhan Diana ~

Trecerea de la primăvară la vară se poate face anul acesta în culori pastel, cu o abaye uşoră, dublată de o rochie din material în degrade, asortată cu un hijab în armonie cu culorile apropiate.

De asemenea, pantalonii lejeri din bumbac, uşor evazaţi, o rochiţă trei-sferturi cu garnitură la mâini şi hijab, asortate cu pantalonul, merg foarte bine în această perioadă. Se pot încălţa pantofiori din pânză, cu model sau simpli.

În acest număr, vreau să vă prezint o metodă inventivă şi simplă de a vă schimba look-ul şi, de ce nu, de a vă bine-dispune cu o pată de culoare.

Că vrem sau că nu vrem, se va găsi în dulapul nostru o bluză sau o pereche de blugi care sunt lipsiţi de farmec sau pur şi simplu ne plictisesc.

Materiale necesare:

- o bluză/un pantalon;
- culori acrilice (le puteţi procura de la un magazin de papetărie);
- un suport pe care să aşezaţi culorile (o farfurie, o bucată de lemn/ carton/plastic);
- creion/hârtie/radieră;
- o altă bucată de carton, de dimensiuni puţin mai mari decât cel al modelului;
- pensule;
- apă.

Mod de lucru:

1. Alegeţi o bluză/un pantalon pe care doriţi să le împrospătaţi cu modele fanteziste.

2. Luaţi o foaie de hârtie, un creion şi o radieră şi modelaţi ceea ce doriţi să creaţi. Acest model va fi unul provizoriu, pe parcurs existând posibilitatea să doriţi să-l schimbaţi.

3. Alegeţi locul unde doriţi să aplicaţi modelul şi sub el puneţi o bucată de carton, pentru a ţine materialul întins şi a nu murdări partea inferioară a bluzei.

4. Alegeţi culorile pe care doriţi să le folosiţi şi aşezaţi-le pe un loc la îndemână, unde puteţi să le utilizaţi.

Trebuie ştiut că, în ceea ce priveşte acrilicele, acestea au o stare apoasă, deci trebuie folosite fără amestecarea acestora cu apă (apa poate fi folosită doar la curăţarea pensulelor). De asemenea, asiguraţi-vă că pensulele nu sunt ude la următoarea utilizare, pentru că nu dorim ca pe suprafaţa de lucru să se împrăştie culoarea haotic).

5. Începeţi să faceţi modelul, cu multă atenţie.

6. Călcaţi suprafaţa cu fierul, astfel încât modelul să rămână permanent.

7. Îmbrăcaţi-vă cu noua achiziţie şi bucuraţi-vă de noul look.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

Cearcănele – cauze şi remedii

~ de Diana Manal ~

Majoritatea oamenilor consideră cearcănele a fi o consecinţă a lipsei de somn sau a privitului la calculator sau televizor prea mult timp. De asemenea, consideră că, comportamentul lor contribuie la apariţia cearcănelor. Însă toate aceste supoziţii sunt false. Cearcănele nu apar în mod misterios, atunci când o persoană este stresată, şi nici nu dispar după opt ore de somn.

Cauzele cearcănelor

Cearcănele apar în urma aceluiaşi mecanism care produce vânătăile sau contuziile: oxidarea hemoglobinei. Ele încep a se dezvolta în capilare, micile vase de sânge, care se află sub pielea din jurul ochilor. Aceste capilare sunt atât de mici, încât celulele roşii trebuie, câteodată, să se alinieze în şir indian pentru a putea trece.

Frecvent, celulele roşii se pierd şi intră pe sub pielea din jurul ochilor. Aceasta nu este o problemă, se întâmplă mai tot timpul, iar organismul are un mecanism prin care să combată aceste mici escapade. Enzimele din corp distrug aceste celule roşii, inclusiv hemoglobina (molecula care le dă culoarea distinctă). Până aici nu e nici o problemă, cu excepţia unui singur lucru: atunci când hemoglobina este distrusă, componentele rămase din acest proces au o culoare neagră-albăstruie. Exact ca o vânătaie.

De ce sunt precum vânătăile?

Atunci când corpul nostru este lovit, vasele de sânge sunt traumatizate şi câteodată se distrug. Sângele se răspândeşte în pielea din jur. Atunci corpul începe un proces de ştergere, iar astfel apare o colorare neagră-

albăstruie. Cearcănele sunt produse de acelaşi mecanism.

De ce sunt atât de vizibile?

Acelaşi proces se petrece în tot corpul, dar motivul pentru care doar în jurul ochilor este atât de vizibil se datorează grosimii pielii din jurul ochilor. Pielea din această zonă este cea mai subţire şi cea mai delicată; capilarele sunt cel mai aproape de piele, în acestă zonă.

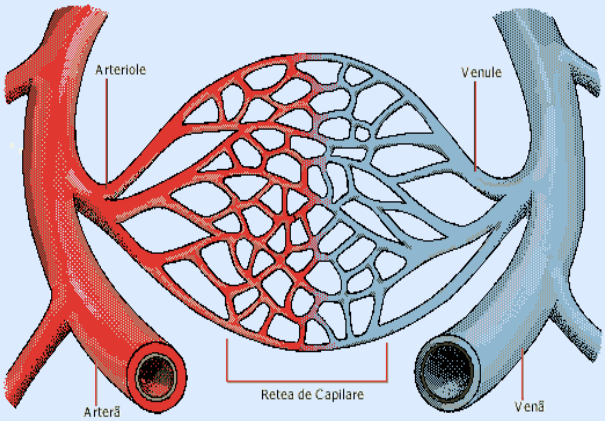

Unele persoane nu numai că au această piele subţire, dar de asemenea pielea din jurul ochilor lor este şi translucentă. Combinaţia dintre apropierea capilarelor de piele si pielea translucentă face ca această decolorare să fie mai vizibilă.

De ce sunt prezente doar la anumite persoane?

Ereditatea reprezintă cauza principală a cearcănelor. La fel ca şi culoarea ochilor, culoarea pielii, părul drept sau ondulat, şi predispoziţia către cearcăne este moştenită.

Genele care au legătură cu cearcănele sunt de fapt genele care cauzează slăbirea capilarelor în pielea din jurul ochilor. Culoarea pielii, inclusiv translucenţa pielii, este de asemnea moştenită.

Expunerea la soare, de asemenea, accentuează cearcănele. Soarele înnegreşte pielea, ridicând nivelul de melatonină, şi aducându-o la nivelul pielii. Acest nivel ridicat de melatonină face ca cearcănele să apară mai negre.

Lipsa de somn şi cearcănele

Lipsa somnului, sarcina şi menstruaţia fac ca pielea să pară mai palidă, ceea ce accentuează cearcănele. Acestea pot fi mai pronunţate şi din cauza oboselii sau a bolii. Mulţi oameni asociază cearcănele cu hormonii, însă hormonii nu cauzează cearcănele, doar paloarea pielii.

Vârsta şi alergiile

Vârsta face ca cearcănele să pară şi mai vizibile. Pe măsură ce înaintăm în vârstă, pielea din jurul ochilor devine şi mai vizibilă. Cu cât pielea este mai subţire, cu atât cearcănele sunt mai vizibile.

Cum pot fi combătute?

Cearcănele pot fi combătute prin două metode. Ele pot fi camuflate sau se poate încerca dispariţia lor, fie prin metode naturale, fie prin metoda chirurgicală.

Industria cosmetică oferă astăzi multe variante de a ascunde cearcănele. Aceste produse se bazează pe substanţele iluminatoare, acizii alfa-hidroxi şi hidrochinona. Componentele care au un efect mai puţin iluminator (acidul kojic, lemnul dulce, murele şi vitamina C) diminuează prea puţin cearcănele.

De asemenea, cearcănele pot fi ascunse prin machiaj. Tonurile aurii sau de culoarea piersicii ajută la diminuarea cearcănelor de culoare mov, albastru sau maro.

Muşeţelul are o puternică acţiune antiinflamatoare. Castanul sălbatic şi vitamina K întăresc capilarele. Ceaiul verde sau negru, aplicat sub formă de pliculeţe peste ochi, şi feliile de castravete proaspăt au, de asemenea, o acţiune antiinflamatoare.

Cremele cu vitamina K şi retinol au efect de diminuare a umflăturilor şi de decolorare a cearcănelor, mai ales pe termen lung.

Reducerea aportului de sare. Abuzul de sare produce retenţie de apă în ţesuturi, circulaţie deficitară şi apariţia venelor de culoare albastră sub piele.

Tratamentele chirurgicale pentru eliminarea cearcănelor includ injectarea de acid hialuronic sau de grăsime proprie. Efectul acidului hialuronic durează în jur de 6 luni, iar cel al injectării de grăsime până la un an. O altă variantă ar fi aceea a tratamentului cu laser.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

Bucătăria turcească

~ de Diana Manal ~

Bucătăria turcească este, în mare parte, moştenirea Imperiului Otoman, care poate fi descris drept o fuziune a bucătăriilor central-asiatice, balcanice şi a bucătăriei din Orientul Mijlociu.

Bucătăria turcească diferă în funcţie de regiunile ţării. Cea din Istambul, Bursa şi restul regiunii Aegean moşteneşte multe elemente din bucătăria otomană; se folosesc mai puţine condimente şi se preferă orezul şi burghulul. Bucătăria din regiunea Mării Negre foloseşte mai mult fructe de mare şi peşte. Bucătăria din regiunile sud-estice Urfa, Gaziantep şi Adana este cunoscută pentru kebaburi, aperitive şi deserturi, bazate mai mult pe aluaturi precum baklava, kadayif.

Ingredientele cele mai utilizate în bucătăria turcească includ: carne, vinete, ardei verzi, ceapă, usturoi, linte, roşii. Nucile, în special castanele, fisticul, migdalele, alunele, ocupă un loc special în bucătăria turcească.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

Sebzeli Pilav
Pilaf de orez, cu legume

Ingrediente:

- 1 cană şi jumătate de orez spălat
- 1 morcov tăiat
- 1 cartof tăiat
- 1 cană de mazăre
- 1 jumătate de cană de porumb (opţional)
- 2, 3 bucăţi de unt
- 2, 3 linguri de ulei
- 2, 3 căni de supă de pui
- 1 sfert de linguriţă de zahăr
- 1 linguriţă de sare

Pregătire:

Morcovul şi cartoful se taie bucăţele. Se încălzeşte o tigaie, se adaugă uleiul şi se găteşte mai întâi cartoful, apoi morcovul.

Mazărea se fierbe pentru câteva minute. Legumele se pun deoparte, iar într-o altă cratiţă se topeşte untul şi se pune orezul. Se găteşte pentru câteva minute, la căldură medie. Se adaugă supa de pui, sarea şi zahărul şi se amestecă până fierbe.

Atunci când pilaful este aproape gata, se adaugă mazărea, morcovul, cartoful şi porumbul. Se acoperă şi se lasă pe foc, până când apa este absorbită. Pe urmă se mai lasă încă 10 minute, înainte de servire.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

Kebab Adena

Ingrediente:

- 500 de grame de carne de miel, măcinată
- 1 ceapă tăiată fin
- 1 ardei roşu iute, tăiat fin
- 2 căţei de usturoi, sfărmaţi cu puţină sare
- pătrunjel tocat
- 1 linguriţă de paprika
- sare şi piper negru
- suc de lămâie

Pregătire:

Se amestecă foarte bine toate ingredientele. Compoziţia rezultată se împarte în 4 părţi egale şi se fac 4 rotunduri.

Se ia un tăruş de metal şi se străpunge un rotund cu el, modelându-l în acelaşi timp cu mâna, pentru a rezulta o formă lungă, precum un cârnaţ.

Se pune ţăruşul de metal cu kebab Adena pe grătar şi se găteşte.

Se poate servi cu garnitură de orez.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَٰنِ الرَّحِيمِ

Baklava

Ingrediente:

- 1 pachet de foi de aluat
- 500 de grame de nuci mărunţite
- 2 grame de scorţişoară
- 300 de ml de apă
- 200 de grame de zahăr alb
- 5 ml de extract de vanilie
- 120 ml de miere

Pregătire:

Se încălzeşte cuptorul şi se unge o tavă cu unt.

Nucile mărunţite se amestecă cu scorţişoara şi se lasă deoparte. Se scot foile de aluat din pachet. Se pun două foi în tavă şi se ung cu unt. Această operaţie se repetă până când în tavă vor fi 8 foi. Apoi se pun 2, 3 linguriţe din amestecul de nuci şi scorţişoară, apoi iar 2 foi de aluat, unt, nuci şi se tot fac astfel de straturi. Ultimul strat trebuie să fie format din 6, 8 foi de aluat.

Cu ajutorul unui cuţit se taie forme de diamant sau forme pătrate, până în josul tăvii. Se ţine la cuptor aproximativ 50 de minute, până când baklavaua este gata.

Între timp, se face un sirop: se fierbe apa cu zahărul, până când acesta din urmă este topit. Se adaugă vanilie şi miere, apoi se lasă la fiert 20 de minute.

Se scoate baklavaua din cuptor şi imediat se toarnă siropul peste ea. Se serveşte rece.

Poftă bună!

Dicţionar al termenilor islamici

Allah, unul dintre numele Singurei Divinităţi, Singur în divinitatea Sa, Cel pe care cu adevărat trebuie să-L venerăm, Singurul căruia I se cuvine venerarea, Singurul care este Unic în orice sens. Sheikh Uthaymeen afirmă că însuşi numele „Allah" indică toate celelalte 99 de nume perfecte (cunoscute nouă), precum şi măreţele atribute (ale căror număr nu ne sunt încă cunoscute nouă, oamenilor). Ne indică toate caracteristicile Divinităţii, împreună cu negarea opoziţiilor acestora. Atributele Divinităţii sunt atributele perfecţiunii. Numele şi atributele lui Allah subhana wa ta'ala nu au nici o imperfecţiune, sunt perfecte

Adhan, chemare la rugăciune; înainte de începerea recitării rugăciunii. Este făcut pentru a face pe oameni conştienţi de faptul că Salat (rugăciunea) este pe cale să înceapă

Aleihi sallam, pacea fie asupra lui; această expresie se pronunţă după ce menţionăm numele oricărui Profet (în afară de Profetul Mohammed, când spunem „Salla Allahu aleihi wa sallam") sau al vreunui Înger: Jibril (Gabriel), Mikail (Mihail), etc.

Alhamdulilleh, mulţumiri lui Allah subhana wa ta'ala

Allah subhana wa ta'ala, Allah - Cel mai Glorios, Cel mai Înalt

Allahu Akbar, Allah este Cel mai Mare

Allahu Alam, Allah subhana wa ta'ala ştie cel mai bine

As salam aleykum wa rahmatullahi wa barakatuhu, pacea, mila şi binecuvântarea lui Allah să fie asupra ta (şi a tuturor celor prezenţi)

Bismilleh Ar-Rahman Ar-Rahim, în numele lui Allah Cel Milostiv, Îndurător

Dhalimun, nedrepţi

Djinni, creaturi ale lui Allah subhana wa ta'ala, făcute din foc, înainte de crearea oamenilor

Dua, suplicaţie, rugăciune personală, adresată lui Allah subhana wa ta'ala

Fatwa, completare a unor decizii nedetaliate, luată de Ulama

Fiqh, Jurisprudenţa Islamică

Hadith, **plural ahadith**, literal înseamnă relatare, spuse, discurs; reprezintă ceea ce a spus Profetul Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam şi modalitatea în care el s-a comportat în anumite situaţii

Imam, persoana care conduce o congeratie (jamaa) în rugăciune; liderul musulmanilor în rugăciune, care conduce Moscheea

InshaAllah, numai dacă Allah Preaînaltul voieşte

Jihad, folosirea tuturor energiilor şi resurselor, pentru a urma sistemul islamic de viaţă, cu scopul de a obţine favoarea lui Allah Preaînaltul. În prima sa fază, un musulman învaţă să-şi controleze propriile sale dorinţe şi intenţiile rele. Acest Jihad este înăuntrul fiinţei şi este baza Jiha-

dului profund, adică aducerea „Maruf” (dreptăţii) şi înlăturarea „Munkar” (răului) din viaţă şi din societate.

Meskin, sărman

Radhi Allahu anha/u, fie ca Allah subhana wa ta’ala să fie mulţumit de ea/el

Rasul, Mesager al lui Allah subhana wa ta’ala

Salla Allahu aleihi wa sallam, Pacea şi binecuvântarea lui Allah fie asupra sa; expresie folosită numai la pronunţarea numelui Profetului Mohammed

Sahih, autentic şirul celor mai veridici naratori), corect

Shariah, legea islamică, cu privire la comunitate

Sheikh, bătrân respectabil, savant

SubhanaAllah, expresie folosită la tot ce este extraordinar, la tot ce este ieşit din comun; cât de Măreţ eşti Tu, Allah

Sunnah, viaţa şi tradiţia Profetului Mohammed, salla Allahu aleihi wa sallam

Taghun, nelegiuiţi

Ulama, derivat din cuvântul *Alim*, învăţaţi musulmani

Wa aleykum salam wa rahmatullahi wa barakatuhu, pacea, mila şi binecuvântarea lui Allah să fie și asupra ta (şi a tuturor celor prezenți)

SURAT AL-BAQARA

(Medinită [87]; 286 versete)

În numele lui Allah Cel Milostiv,

Îndurător

I-au răspuns ei: „Mărire Ţie!

Nu avem ştire decât ceea ce Tu ne-ai învăţat,

căci Tu eşti Atoateştiutor [şi] Înţelept”

[Al-’Alim, Al-Hakim].

Jazakom Allahu Khairan

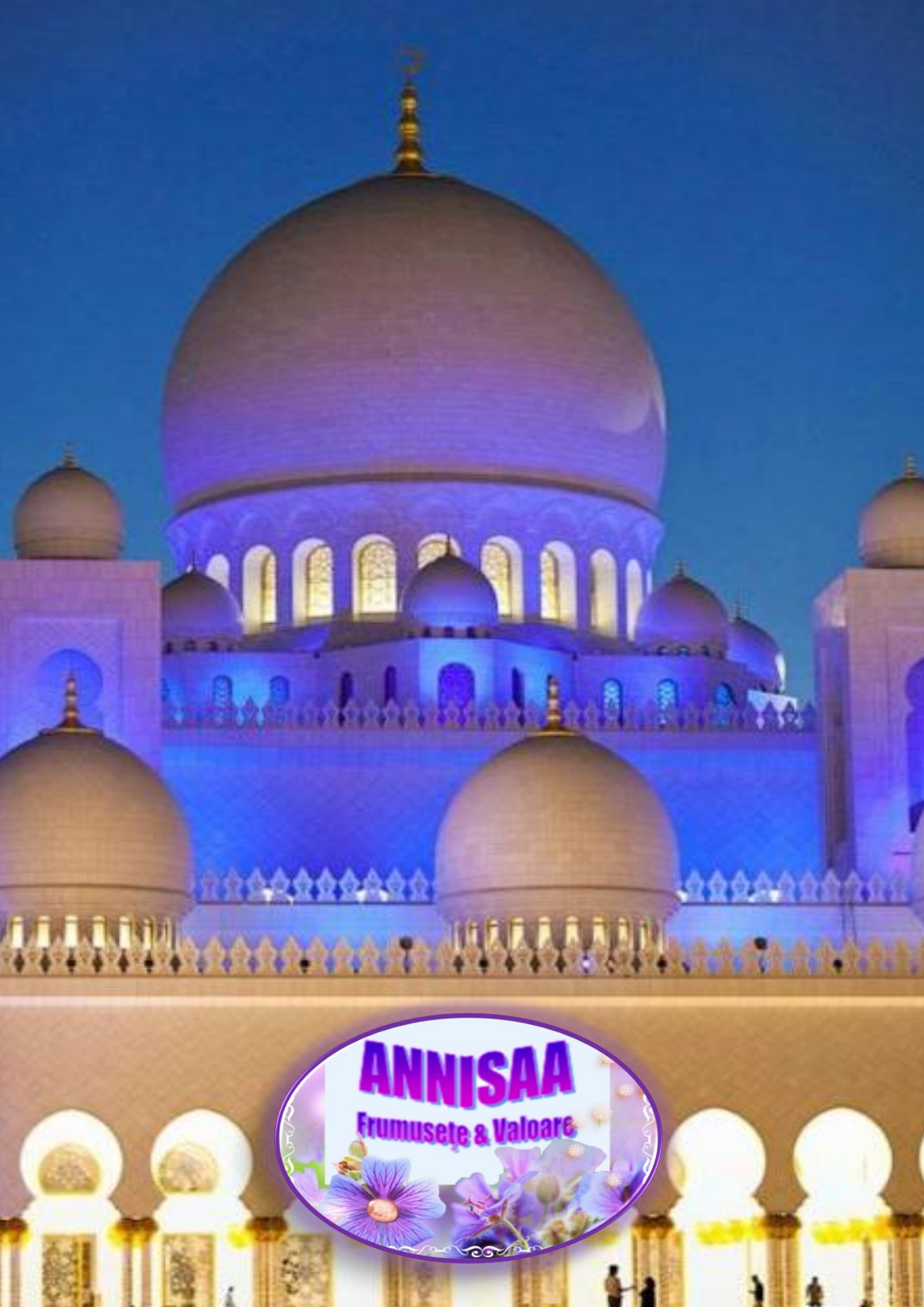
ANNISAA
Frumusețe & Valoare